BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜŞ

HAFTALIK SIYASI HABER VE YORUM DERGISI SAYI: 247 1 OCAK 1980 10 LIRA

Kitle eylemlerine saldırı

Maden-İş Genel Kurulu'nun ardından

19-22 Aralık tarihleri arasında çalışmalarını İstanbul'da tamamlayan Maden-İş Sendikası'nın Merkez Genel Kurulu, demokrasi güçlerinin geniş desteğini gördü. Uluslararası ve ulusal düzeyde geniş demokratik güçlerin temsilcilerinin konuk olarak katıldığı kongre bir "demokrasi platformu"na dönüştü.

Gerek konuşmalarda, gerekse kongre boyunca atılan sloganlarda, demokratik güçlerin eylem birliğine verilen önem öne çıkıyordu. Maden-İş'in
sendikal eylem birliği yolunda, kıvandırıcı bir adım atan Otomobil-İş
içinde yerlerini almaları ve Otomobil-İş
nuşması coşkun bir sevgi seli ile karşılandı.

Buna karşılık eylem birliğini zedeleyen tavır ve davranışlar onay görmüyordu. Öyleki; Maden-
ğu konulardan biri olan DİSK'in birliği ve bu birliğin önündeki temel etken DİSK yöneticilerine karşı kimi düzeysiz eleştiriler et- kisiz kalıyordu.

Genel Kurul'da değişik düşünceden kitle örgütü yöneticileri konuştu veya mesajlarıokundu. İşçi sınıfının en dövüşken kesimini bağrında toplayan metal işçilerinin yaklaşan faşizm tehlikesine karşı ne denli duyarlı olduğu anti-
nuşmalara gösterilen ilgi ile belli oluyordu. Konuşmalar ve mesajlar "Yaşasın antifaşist güçlerin eylem birliği", "Faşizme geçit yok", "DGM'ye geçit yok" sloganlarıyla kesiliyordu. Maden-İş üyeleri "eylemsizliğe düşmeden, maceracılığa sapmadan, faşizm belasının kitlesel aktif eylemlerle yenileceğini" vurgulayarak kararlılıklarını dile getiriyorlardı.

"DGM'lere karşı olduklarını ve mücadele edeceklerini" dile getiren sol-kanat CHP milletvekillerinin mesajı ve Kemal Anadol'un aynı doğrultudaki konuşması geniş ilgi görürken; gene CHP adına konuşan Hikmet Çetin'in sözleri soğuk duş etkisi yapıyordu. Hikmet Çetin'in konuşması sosyal demokrasinin, CHP yönetiminin tekellere karşı ödüncü tavrını dile getiriyordu.

NİYET VE GÖRÜNTÜ FARKLILIĞI

Maden-İş
rulu demokrasi platformuna dönüştürmesi ne denli sevindirici ise demokrasi güçlerinin birliğine gölge düşürücü bir tutum izlemeyi sürdüren Maden-İş üst yönetiminin davranışları da o denli olumsuzdu.

Genel Kurul delegelikleri seçimi sırasındaki tutumları, kendileri gibi düşünmeyen işçilerin delege olmaması için her türlü antidemokratik yöntemin denenmesi, çalışma raporuna hakim olan anlayış ile Maden-İş
cilerinin demokrasi güçlerinin eylem birliğini baltalayıcı olduklarını ortaya koyuyordu.

Sendika Genel Başkanı'nın DİSK Genel Başkanı Baştürk'ün salonda olmadığını bile bile ilk sözü kendisine vereceğini söylemesi, ihraçlar tartışılırken eski 14. Bölge Başkanı Celal Alçınkaya hakkındaki görüşmelerde yürütme kurulu üyelerinin kararsızlığı genel kurulun not edilmesi gereken olumsuzlukları arasındaydı.

Yine Onur Kurulu kararları görüşülürken ortaya çıkan bir gerçek vardı. İhraç edilen üyelerin yarıdan fazlasının TİP üyesi ve yandaşı olması dikkati çekiyordu.

Bu Maden-İş
nızca politik görüşlerinden dolayı tasfiye edildikleri biliniyordu. Bu konu üzerinde yeteri kadar yazıldı. Ama hem demokrasi güçlerinin eylem birliğini hararetle savunuyor görünmek, hem de politik görüşlerinden dolayı bazı işçilerin sendikadan atılmasına karar vermek, eylem birliği anlayışının çarpıklığını gösteriyordu.I. Bölge Başkanı Esinsel'in önerisiyle 1. Bölge'den bir işçinin, MSP'li ve maocu üç kişinin dışında, halen Dev-Maden-İş temsilciliği de yapan Demir Döküm işçilerinin ihraç kararları kaldırıldı. Ama çoğu DGM direnişinden dolayı Tofaş, Mako ve Renault'dan atılan TİP'lilerle yönetime muhalefet eden işçilerin ihraç kararları ise onaylandı. Maden-İş yönetiminde egemen politik çizginin, kendi grup çıkarları açısından sorunlara bakıp, demokrasi güçlerinin eylem birliğine de, sendikanın birliğine de ters bu tutumu genel kurulda da sürdü. Asıl tehlikeli olan ve demokrasi güçlerinin arasına kama olarak sokulan politika, Maden-İş yönetiminin, bir yandan birlikçi görünüp, diğer yandan kendisi gibi düşünmeyen, farklı politik görüşlerdeki işçileri sendikadan ve hatta sık sık örneklerine tanık olunduğu üzere patronlarla anlaşarak işten attırmaya kadar varan politikasıdır. Genel Kurul sonunda seçilen yönetimin Maden-İş
bir kısmını dışladığını tesbit etmek ve bu durumun hem demokrasi mücadelesi, hem sendikal mücadele açısından büyük sorunlar yaratacağını bilmek gerekir. Tasfiyeciliğin terkedilmesi yolundaki çabalar gelişecek, tasfiyeci tutumu sürdürenlere ve uygulamalarına seyirci kalınmayacaktır.

DİSK'İN BİRLİĞİ

Genel Kurul'da üzerinde en çok durulan konulardan biri de DİSK'in durumu ve birliğinin sağlanması konusu oldu. Maden-İş'in tek tip tüzüğü kabul etmesiyle bu alanda olumlu bir adım atıldı. Ama DİSK yöneticilerinin genel kurula ilgisizliği ve bir kör dövüşü sürdüreceklerini ortaya koyan tutumları işçilerin haklı tepkilerini çekti. Baştürk'ün Genel Başkanı olduğu Genel-İş adına konuşan Genel Sekreter Ertan Andaç bile DİSK yöneticilerinin toplantıya katılmamasını eleştirdi.

DİSK'e bağlı sendikaların tüm temsilcileri konuşmalarında DİSK'te birliğin sağlanması konusuna açık ya da kapalı değindiler. Oleyis ve Genel-İş
leri, eski hatalı yaklaşımları yerine, "Maden-İş, Bank-Sen ve Baysen'siz DİSK olmaz" sözleriyle ileriye doğru olumlu adımlar attılar.

DİSK'ten ihraçların kaldırılması, bağlı sendikaların DİSK tarafından önerilen tek tip tüzüğü kabul etmeleri, DİSK'i gerçekten temsil eden bir yönetimin seçilmesi koşullarının doğması yolunda Maden-İş
Kurulunun katkıları oldu. Sonuç olarak Maden-İş
da, sendikal birliğin sağlanması yolunda olumlu adımlar atılırken, demokratik güçlerin birliğini vurgulanırken, üst yönetimin tasfiyeciliği sürdüreceğini belirten ipuçları, olumlu ve olumsuz yanlar olar ı ortaya çıktı.

Okurlarımıza

Dergimiz bu sayısından itibaren 10 lira fiyatla satılmaya başlıyor.

Son bir yıl içinde meydana gelen maliyet artışlarının yanısıra, kağıt temininde ortaya çıkan yada çıkartılan güçlükler fiyat artırımını zorunlu hale getirdi. Görünen odur ki bugünkü fiyat artırımına neden olan şartlar önümüzdeki dönemde daha da ağırlaşarak varlığını sürdürecektir. Buna rağmen fiyat artırımı en asgari düzeyde tutulmuştur. Bunda da bir tek şeye güvenilmiştir: Okurlarımızın güçlü desteğine...

Bu güne kadar olduğu gibi bundan böyle de okurlarımızın abone olmak ve bulmak, derginin dağıtımını yaygınlaştırmak için azami çabayı sarfedeceğine inanıyoruz. YÜRÜYÜŞ, böyle bir destekle baskı ve engelleri, mali zorlukları mutlaka aşabilecektir.

Bu inançla tüm okurlarımızın ve dostlarımızın yeni yılını kutlar, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde yeni ortak başarılar d'leriz.

YÜRÜYÜŞ

Komando Ayvaz Gazi Eğitim'i işgal ediyor

AP hükümetinin öğrenim kuruluşlarını faşist kadrolar eliyle dağıtma operasyonu hızlanıyor. Özellikle Eğitim Enstitüleri, MC hükümetleri döneminde olduğu gibi faşist katil çetelerin ellerine teslim edilmeye hazırlanıyor. Bunun için MHP'li Ayvaz Gökdemir Milli Eğitim Bakanlığı'nda kilit bir noktaya yerleştirildi. "Komando" Ayvaz şimdi "ülkücüleri"nı kilit noktalara yerleştiriyor.

Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü bu hesapların başında bulunuyor. Gazi Eğitim Enstitüsü Müdürlüğü'ne Ayvaz Gökdemir'in bir akrabasının getirileceği söylentisi yaygın bir durumdadır. Ayrıca, daha şimdiden atamalar başlamış durumda. Ayvaz Gökdemir'in kardeşi Kamil Gökdemir Fransızca bölümünün başına getirildi, Kamil Gökdemir'in karısı ise gene aynı bölüme öğretmen olarak atandı. MC döneminde okulu terkeden bütün gerici, faşist öğretmenler de yeniden dönmenin hazırlığı içindeler.

Gazi Eğitim'in eski müdürü ise hükümetle uzlaşıp koltuğu kurtarma derdine düştü.
tekleri doğrultusunda okulu tatil etti, Bakanlığı ilgilendiren bir sorun olmamasına karşın bu tatil kararını özel kurye ile Bakanlığa iletme gayretkeşliğine girdi.

Bakanlık CHP hükümeti döneminde alınan öğrencilerin kaydını silmenin yollarını ararken, yasadışı yollarla okula alınan 1500 kadar gerici ve faşistin kayıtlarını yeniliyor. AP hükümeti, MHP'nin desteğiyle, Ecevit hükümetinin yapmaya cesaret edemediği uygulamaları büyük bir hızla yapıyor...

Ege Üniversitesi tekellerin malı olamaz

Ege Üniversitesi Rektörü Prof. Hakkı Bilgehan, üniversite mensuplarına bir mektup göndererek "İzmir'li sanayici ve iş adamlarının da katılmasıyla 'Ege Üniversitesi Vakfı'nın kuruluş hazırlıklarına başlanıldığını" bildirdi. Ege Üniversitesi'nin tekellere teslim edilmek istendiğinin bir kanıtı olan bu yazının ekinde, vakıf üyesi olmak isteyenler için de "taahhütname örneği" bulunuyordu. Üniversite yönetiminin üniversiteyi tekellere peşkeş çekmeyi amaçlayan bu tutumu büyük tepkiyle karşılandı. Türkiye İşçi Partisi İzmir İl Sekreteri Turgut Güngör yaptığı açıklamada Üniversite'nin tüm varlığı ile özel sektöre devri işlemlerinin son aşamaya vardığını belirtti ve TİP'in üniversitenin holdinglere devrini önlemek için mücadele edeceğini açıkladı. Ege Üniversitesi'ndeki Genç Öncüler ise bir bildiri yayınlayarak tekellerin üniversiteye el atmalarının demokratik, özerk üniversite kavgasını durdurmaya yönelik bir girişim olduğunu belirttiler. Genç Öncülerin bildirisinde, bu girişimin amacının "egemen güçlerin kendi amaçları doğrultusunda işlev gören üniversite yaratma" özlemleri olduğu vurgulandı.

Zeytinburnu'nda faşist terör

İstanbul Zeytinburnu, faşist terörün en yoğun olduğu bölgelerden biri olarak uzun süredir öne çıktı. İlçenin birçok semtinde devriyeler halinde dolaşan faşistler ilericilere kan kusturürken, yeni "kurtarılmış bölgeler" ilan ediyorlar. Özellikle son günlerde İstanbul'daki faşist terörün üs'lerinden biri haline getirildi. Birçok katil, terörün yanısıra gizlenme olanağı da bulabiliyor.

Bir aylık kısa bir sürede 30 kişinin öldürüldüğü Zeytinburnu'nda sokakta dolaşmak bile "başarı" haline geldi. Bir çok insan sokakta kurşunlandı veya kaçırıldı. Bunlardan biri de TİP Bakırköy İlçesi aday üyesi İsmail Civelek oldu. İsmail Civelek birçokları gibi sokakta yürürken kaçırılıp, günlerce işkenceden sonra öldürüldü. Ancak katillerin ad ve adresleri tümüyle bilinmesine rağmen "kurtarılmış bölgelerinde" rahatça dolaşabiliyorlar.

YÜRÜYÜŞ

Sahibi: Yürüyüş Yayıncılık Ltd.Şti. adına NİHAT SARGIN ● Genel Yayın Yönetmeni: Zeki KILIÇ ● Yazı İşleri Müdürü: Neşet KOCABIYIKOĞLU ● Teknik Sekreter Bülent ARTAMLI ● Yönetim: Konur Sok. 15/8 Kızılay - ANKARA Tel 17 45 81 ● İstanbul Bürosu: Piyerloti Cad. 21/1 Çemberlitaş - İSTANBUL Tel: 26 35 67 ● Avrupa Temsilciliği: İnfo-Türk Ajansı 13/2 Square Wiser - 1040 Bruxelles BELÇİKA, Tel: 230 34 72 ● İlan Koşulları: Arka kapak renkli 22.500 TL., Arka kapak siyah beyaz 18.000.TL., İç sayfalar sütun santimi 200 TL. ● Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri

● Abone Koşulları: Yıllık 400.-TL, altı aylık 200.-TL. ● Avrupa: Yıllık 60 DM, altı aylık 30 DM. ● Amerika: Yıllık 80 DM, altı aylık 40 DM. ● Avustralya-Japonya: Yıllık 100 DM, altı aylık 50 DM.

● Ödeme adresi: TÜRKİYE: YÜRÜYÜŞ DERGİSİ POSTA ÇEKİ 100234 ● AVRUPA: İnfo-Türk banka hesabı: BBL 310-0148714-02 Bruxelles - BELÇİKA

FAŞİZME KARŞI ZAFERE DOĞRU!

GÜNDÜZ MUTLUAY

Geçtiğimiz haftanın salı günü, Kahramanmaraş'ta düzenlenen faşist kitle katliamının birinci yıldönümü idi. Bu yıldönümü, 14 Ekim seçimlerinde gerici-faşist güçlerin kazandığı sınırlı başarıyı kalıcı sonuçlara dönüştürme hesapları yaptığı ve faşizm stratejisini bütün gücüyle uygulamaya soktuğu günlerde yaşandı. Bu açıdan daha da büyük önem kazandı. Demokratik güçler, bu yıldönümünü gerici-faşist güçlerin saldırısını püskürtmüş, o günden bugüne yeni kazanımlar elde etmiş olarak değil; tersine faşizmin bütün demokratik hak ve özgürlüklere karşı topyekün saldırısını göğüslemek durumunda karşıladılar.

Emperyalizmin ve tekellerin tüm desteğini etrafında toparlamış AP iktidarı, işçi sınıfına, onun politik ve sendikal örgütlerine, bütün emekçilere ve onların her düzeydeki örgütlerine; toplumdaki tüm demokratik mevzilere karşı giriştiği saldırıda önemli adımlar attı. 14 Ekim seçimlerinde kazandığı sınırlı politik başarıyı, demokrasiyi yıkıp yokederek kalıcı kılma yolunda yeni adımlar atmaya hazırlanıyor. Hatay'da, Amasya'da, Kayseri'de ve bütün yurttayeni kanlı saldırılar hazırlanıyor. Meslek örgütleri, gençlik örgütleri, kitleleri harekete geçirmenin başlıca araçları olan tümdemokratik kitle örgütleri ardardarda kapatıldı. Yöneticileri, üyeleri ardarda tutuklanıyor. Tutuklamaları hızlandırılarak sürdürülmek istendiği de gün gibi ortada.

Emperyalizm ve tekelci sermaye her istediğini yapabilecek güçte mi? Ülkenin kaderini bildiğince tayin edebilir mi? Kesinlikle HAYIR! Türkiye, sınıf mücadelesinin keskinleştiği bu tarihsel sürecin sonunda nereye varacak? Bu sorunun cevabı işçi sınıfının öncülüğünde emperyalizmin ve tekellerin saldırısına uğrayan tüm toplumsal sınıf ve tabakaların ortak mücadelesinde yatıyor. Bu mücadelenin örgütlenmesi ve yürütülmesiyle, başarıya ulaşmasının sorumluluğu da elbetteki en başta bilimsel sosyalistlere, işçi sınıfının politik örgütüne düşüyor. Bu sorumluluk oradan derece derece diğer ilerici, demokratik güçlere, onların örgütlerine yayılıyor.

Bilimsel sosyalist hareketin sorumluluğu kendi güçlerini derleyip toparlamakla ve kararlılıkla mücadeleye sokmakla sınırlı değil. Görev burada başlıyor ama asla burada bitmiyor. Toplumun tüm demokratik güçlerini örgütlemek, en geniş kitleleri mücadeleye sokmak gerekiyor.

Faşizme karşı mücadelenin büyük ustası Dimitrov şöyle diyor: "... faşizm, kendiliğinden yok olmayacaktır, savaş kundakçılığından vazgeçmeyecektir. Gerici burjuvazi, politik doğrultusunu gönül rızası ile değiştirmeyecektir. Faşist saldırılarının ve savaşın önlenmesi, gericiliğe gem vurulması, yalnız, işçi sınıfının ve milyonlarca emekçinin azimli mücadelesi sayesinde olanaklıdır."(Sosyalizm Ülkesi ve Dünya Proletaryasının Mücadelesi)

Dimitrov soruyor ve cevaplıyor: "... *Faşizmin zaferi engellenebilir mi? Nasıl?* Ve işte milyonlarca emekçiye cevap veriyoruz: Evet, arkadaşlar, faşizme giden yol kapatılabilir, mümkündür bu. Bize bağlıdır bu, emekçilere, köylülere ve çalışan bütün insanlara." (Faşist Saldırı ve Emekçi Sınıfının Faşizme Karşı Savaşı Açısından Üçüncü Enternasyonal'in Ödevleri)

Gerisini özetleyelim. Faşizmin zaferinin önlenmesi için zorunlu koşulları dört ana başlık altında topluyor Dimitrov. Birincisi ve en önemlisi, diyor, emekçi sınıfın güçlerini tek bir militan ordu durumuna getirip kapitalizmin ve faşizmin saldırılarına karşı savaşmakla. Proletarya kendi birliğini kurarak faşizmin köylüler, küçük burjuvazi, gençlik ve aydın kitle üzerindeki etkisini felce uğratacak ve bir kesimini etkisiz bırakıp öteki kesimi kendi saflarına kazanacaktır. Dimitrov'un ikinci koşulu, faşizme karşı mücadeleyi yanlışsız yönetecek güçlü bir devrimci partidir. Üçüncü koşul; diğer toplumsal sınıf ve tabakalara karşı uygulanacak politikayla kitleleri daha yüksek bir devrimci bilince ve etkinliğe ulaştırmaktır. Dördüncü koşul devrimci proletaryanın faşizme karşı güçlerini biraraya getirme fırsatı verilmeden kesin darbeler indirilmeli, durumunu pekiştirmesine izin verilmemelidir.

Türkiye işçi sınıfının politik örgütü önündeki görevi böyle bir ele alışla belirledi. TİP Genel Başkanı Behice Boran bu görevi şöyle özetledi: "Biz birlik konusunun iki düzeyde ortaya çıktığını söylüyoruz. Birisi işçi sınıfının politik hareketinin birliği, tekleşmesi sorunudur. (...) Diğeri, emperyalizme ve faşizme karşı demokratik birlik." (B.Boran 21 Ekim 1979 günlü konuşma, Çark Başak, s.69)

Şimdi, hızla bu görevlerin yerine getirilmesi için çalışılıyor. Olumsuzlukların üzerine basarak değil onları aşarak işçi sınıfının ve demokratik güçlerin birliğinin sağlanacağının bilinciyle çalışılıyor.

Kahramanmaraş katliamının birinci yıldönümü böyle bir süreçte yaşandı. Doğrular ve yanlışlar; faşist saldırının karşısına kitleleri, kitlelerin mücadelesini koyma ile kitlelerden kopuk maceracı girişimler birlikte ortaya çıktı. Bilimsel sosyalistler doğru eylemi güçlendirmek, goşizmin provokatif eylemini önlemek için aktif bir mücadeleyi sürdürdüler. Birbiriyle ilgisi olmayan, birinin diğerini reddettiği iki ayrı mücadele anlayışı ve bu anlayışların ürünü olan iki ayrı eylem yürütüldü. Faşizmin güçleri, tekelci sermayenin bütün sözcüleri bu iki ayrı eylemi birbirine karıştırmaya, bir göstermeye çalıştılar. Geçtiğimiz haftanın salı günü fabrikalarda işçiler, diğer işyerlerinde diğer emekçiler seslerini yükselttiler. İşçi sınıfının politik hareketinin yolundaki gençler direnişe güç kattılar. Kahramanmaraş katliamının birinci yıldönümünde demokrasi güçlerinin eylemi düzenli, disiplinli olarak doğruları ortaya koydu. Goşizm gücü yettiğince bu mücadeleyi rayından çıkarmaya, hayalinde yaşattığı "öncülüğü" üstlenerek kitleleri maceraya sürüklemeye çalıştı. Daha çok etkili olduğu orta öğrenim gençliğini yer yer bölük pörçük eylemlere sürükledi. Kitle eylemi ile provokasyon arasındaki ayrımı herzamanki gibi göremedi.

Tekelci sermayenin iktidarı bütün gücüyle bu körlüğün yarattığı bulanıklığın üzerine yürüdü. Saldırdı. Sonuç... ölü, yüzlerce yaralı ve binlerce insanın gözaltına alınması oldu. TÖB-DER şube yöneticilerinin tutuklanması, örgütlerin kapatılmasıyla geliştirildi faşist saldırı. Faşizmin güçleri, goşizmin yarattığı provokasyon ortamını daha da bulandırarak yararlanmaya çalıştılar.

Kahramanmaraş olaylarının yıldönümünde doğrular ve yanlışların birlikte yaşandığını tesbit ettik. Ama elbette, durumu tesbit etmek kendi başına yeterli değil. Neden yanlışların ortaya çıkması önlenemedi sorusunu cevaplamak gerekir. Bu sorunun cevabı iki noktada toplanıyor. Biri ve önemlisi, demokratik toplumsal muhalefetin saflarındaki dağınıklık ve yer yer yılgınlığa varan kararsızlık. İkincisi, bu dağınıklığa ve kararsızlığa da son verecek işçi sınıfı hareketinin zaafları.

Bugün, ülkemizde işçi sınıfının çoğunluğunu, emekçi kitlelerin büyük bölümünü harekete geçirecek tek ve güçlü bir otorite yok. Sınıf hareketinin yetiştirdiği bilimsel sosyalist kadrolar, tek bir örgüt çatısı altında toparlanabilmiş değil. Bu zaaf, goşizmin Kahramanmaraş katliamının yıldönümünde yapmaya çalıştığı provokatif eylemin karşısına tüm kitleleri kucaklayarak bir eylemin ve örgütlenmesinin konulmasını önleyen başlıca faktör oldu. Goşizmin "hareket berekettir" anlayışıyla kitle hareketlerine zarar vermesi bütünüyle engellenemedi. Kitlesel mücadeleyle bireysel terör arasındaki keskin ayrılık açıkça gösterilemedi. Bu bulanıklıktan yararlanan faşizm bulanıklığı artırmak için saldırdı.

Yaratılan bulanıklığa, toz dumana rağmen görmek isteyenler için önemli doğruların bir kez daha görülmesinin yeni bir olanağı doğdu.

Faşizme karşı en geniş kitlelerin örgütlenmesi ve mücadeleye sokulması için güçlerin birleştirilmesinin önemi yeniden ve çarpıcı bir biçimde doğrulandı. Faşizme karşı mücadelede kimsenin işçi sınıfının bütününü ve emekçi kitleleri mücadeleye sokmak yerine, kendi dar politik çıkarlarını öne çıkararak bir yere varamayacağı görüldü. Elbette şimdilik görmek isteyenler gördü. Hâlâ gözlerini kapamakta ısrar edenlere de mutlaka gösterilmesi gerektiği ortaya çıktı.

Hangi düzeyde olursa olsun bütün örgütler, günün koşullarında aldıkları bütün kararları, kendi örgütsel güçleriyle sınırlı tutamazlar. İşçi sınıfının bütününü ve emekçi kitleleri dikkate almak zorundadırlar. Sınıftan ve kitlelerden uzak "öncü savaş" teorileri geliştirenler de, kitlelerin gerisinde kalanlar da, faşizme karşı mücadeleyi kendi örgütlü güçleriyle sınırlı görüyorlar. Sonunda ya maceracılığın ya da pasifizmin batağına düşüyorlar.

Şimdi bütün demokratik güçlere düşen görev bellidir: Faşist saldırılara karşı yaşamın bütün alanlarında, her noktada sonuna kadar direnilecektir. Eldeki bütün demokratik mevziler korunacak, kitleler daha ileri mevziler elde etmek için seferber edilecektir. Unutulmasın, demokratik hak ve özgürlükler için yürütülen mücadelede, mümkün olan en ileri ve uç mevziin bir adım gerisine düşüldü mü, yenilginin ardı alınmaz olur.

Faşizme karşı mücadelenin bu çizgide ve amansızca sürdürülmesi gereği açıkça ortada. Ama Dimitrov ustanın zafer için belirlediği koşulların yerine getirilmesi yolunda hızla atılması gereken adımlar; bilimsel sosyalistlerin, işçi sınıfının ve demokratik güçlerle örgütlerin önünde duruyor. Türkiye emekçilerinin geleceği asıl olarak ve birinci derecede bu görevlerin yerine getirilmesine; tüm emekçilerin faşizmin karşısına tek bir militan güç olarak çıkarılmasına; bu gücü yanlışsız yönetecek bilimsel sosyalist partinin tek ve güçlü bir otorite haline getirilmesine; tekelci büyük sermayenin müttefiklerinin en dar, işçi sınıfı müttefiklerinin en geniş olmasını sağlayacak bir politikanın ısrarla sürdürülmesine ve faşizmin bütün mevzileri ele geçirmesine fırsat verilmeden boğulmasına bağlıdır.

Yitirilecek tek bir gün yoktur, atılması gereken bütün adımları tam zamanında ve gereken güçte atmak durumundayız.

Bilinçle, sorumlulukla ve sarsılmaz bir inançla zafere doğru.

Kitle örgütlerine saldırıya son!

Kahramanmaraş katliamını protesto etmek amacıyla düzenlenen kitlesel çıkışlara ve eylemlere karşı, bu eylemleri amacından saptırmaya yönelik serüvenci ve provokatif girişimler bahane edilerek yoğunlaştırılan "resmi" terörle birlikte, kitle örgütlerine yönelik olarak başlatılan saldırılar da doruk noktasına yükseldi. 24 Aralık protesto çıkışları ve eylemlerinden hemen sonra, demokratik öğretmen hareketinin kitlesel örgütü TÖB-DER'in Genel Merkez'i ve tüm şubeleri kapatıldı. TÖB-DER'in merkez ve yerel yöneticileri üzerinde uygulanan baskıların kapsamı böylece daha da genişletildi ve ilerici öğretmen hareketinin ileri unsurlarına karşı genel bir kıyım başlatıldı.

TÖB-DER'in kapatılmasıyla sonuçlanan gelişmelerden önce de, bilindiği gibi, önce ilerici gençliğin örgütleri, kadın kuruluşları birbiri ardına yasaklanmış; önceki hafta içinde ilerici sendikal hareketin en güçlü örgütlerinden Maden-İş'e karşı bir baskı kampanyası başlatılmış ve sendika merkez genel kurulunun divan üyeleri gözaltına alınmıştı. Aynı günlerde TÖB-DER'in ve TÜMDER'in Ankara Şubeleri de birlikte ve hiçbir yasal gerekçe gösterilmeden mühürlenmişti.

TÖB-DER'in kapatılması kararından hemen sonra, işçi sınıfının, emekçi katmanların kitlesel örgütlerine yönelik saldırılar yeni biçimler alarak devam etti. Maden-İş Sendikası Genel Kurul divan üyelerinden sonra bu kez Maden-İş merkez yöneticileri de gözaltına alındılar. Öte yandan demokratik kitle örgütlerinin ve sendikaların, sıkıyönetim bölgeleri içindeki ve dışındaki şubelerine ve yöneticilerine karşı da yasal ve yasa dışı baskıların birbirini izlediği görüldü.

Bütün bu girişimler, egemen güçler tarafından öne sürülen gerekçeler ne olursa olsun, tüm kitle örgütlerinin gerçekte gerici-faşist güçler tarafından planlanan genel bir saldırıyla karşı karşıya olduğunu göstermektedir. Gerici-faşist güçlerin amacı, güçlü, etkin demokratik kitle örgütlerinin varlığına olanak tanımamak, bu örgütlerin tümünü ya ortadan kaldırmak ya da etkisiz hale getirmektir. Görev, bu saldırının durdurulması ve geriletilmesi için güçleri harekete geçirmek, kitle örgütlerini güçlendirmek için tüm antifaşist güçlerin birliğini ivedilikle sağlamaktır. Antifaşist güçlerin ilk hedefi, demokratik kitle örgütleri üzerindeki yasakların kaldırılmasını, ilerici sendikaların, demokratik öğretmen hareketinin önderlerinin, tüm antifaşist tutukluların serbest bırakılmasını sağlamaktır.

Kitle eylemlerine saldırı

Egemen güçler, MHP destekli AP hükümeti ve "resmi" terör aygıtları, 24 Aralık'ta Kahramanmaraş katliamını protesto amacıyla düzenlenen kitlesel çıkışlara ve eylemlere karşı, dar bir serüvenci grubun bu eylemleri provokatif amaçlarla saptırma girişimlerini de bahane ederek, geniş kitlelere karşı "resmi" terörü doruk noktasına çıkardılar. İşçi sınıfının, müttefiki çalışan yığınların, memurların, teknik elemanların, eğitim emekçilerinin, sağlık kuruluşları çalışanlarının, yoğunlaşan faşist baskılara ve Kahramanmaraş büyük kitle kırımının gizli-açık plancılarına karşı eylem birliği çağrılarına uygun olarak dile getirdikleri protestolar, egemen güçlerin tüm kitle eylemlerine karşı genel bir saldırı ve "resmi" terör
la bastırılmak,ezilmek istendi. 24 Aralık'ta ve onu izleyen günlerde binlerce emekçi, öğretmen, öğrenci, genç ve aydın gözaltına alındı, dayak ve işkenceye uğratıldı. Demokratik öğretmen hareketinin kitlesel örgütü TÖB-DER ve bütün şubeleri kapatıldı, diğer kitle örgütleri üzerindeki baskılar yoğunlaştırıldı.

Faşist tırmanışın ve tehlikenin yükselmesine, emperyalizme bağımlılık politikasının sürdürülmesine, tekellerin yıkım politikasının hızlandırılmasına karşı emekçi yığınların kitlesel çıkışlarına olan gereksinim, MHP destekli AP hükümetinin kuruluşundan sonra daha da büyük zorunlulukla kendisini ortaya koymuştu. Yaklaşan tehlikelere karşı, en geniş emekçi kitlelerin ve antifaşist güçlerin birliğini sağlayacak, emekçileri kendi deneyleriyle kalıcı, devrimci çözümlerin zorunluluğunu kavramaya yöneltecek, daha da geniş kitleleri eylemsizliğin ve durgunluğun etkisinden çıkararak eylem birliğine çekecek kitlesel çıkışların örgütlenmesi, günün başlıca sorunu olarak ortaya çıkmıştı.

Bir yandan eylemsizlik telkinlerine diğer yandan serüvenci, dar grupçu dayatmalara karşın, kitlelerin
isteminin üstün gelmesi, bilimsel sosyalistlerin de ısrarlı çabalarıyla, hem yığınların faşist tırmanışa karşı güçlü tepkisini dile getirecek, hem de serüvenci-provokatif çıkışları etkisizleştirecek eylem biçimlerinde
nin disipliniyle harekete geçmenin olanaklarını yaratmış bulunuyordu. Demokratik kitle örgütlerinin, Kahramanmaraş kırımını protesto etmek ve faşist tırmanışa dur demek için üyelerini ve tüm çalışanları eylem birliğine çağırması, bu gelişmenin ürünüydü.

Kitle örgütlerinin bu ortaklaşa çağrısını kağıt üzerinde bırakmaya, ortaklaşa disipiininin yerine grupçu politikaları ve insiyatifleri egemen kılmaya yönelik çabalara rağmen, 24 Aralık'ta çeşitli işkollarındaki ve meslek dallarındaki emekçiler, eylem birliği çağrısına uyarak işyerlerinde, okullarda, mahallelerde Kahramanmaraş katilamını protestolarını ve katledilen antifaşistlerin anısına saygılarını dile getirdiler.

Ne var ki bu geniş kitlesel tepkinin yanında, antifaşist güçlerin eylem birliğinin zayıflığından yararlanan serüvenci gruplar, bu kitlesel tepkiyi grupçu amaçları doğrultusunda saptırmak amacıyla, özellikle orta öğrenim kurumlarını esas alan bireysel teröre varan eylemleriyle, egemen güçlerin saldırı provası için hedef ve malzeme oluşturdular. Bu grupların, gerçekte çok dar bir çerçeveyi aşamayan eylemleri, geniş kitlesel çıkışları örtbas etmek için egemen güçlerce özellikle abartıldı. Bu gruplar, serüvenci çıkışlarına zemin bulabilmek için, özellikle TÖB-DER'in gericiliğin saldırılarıyla aldığı yaralardan, örgütün demokratik merkeziyetçi işleyişinin ortadan kaldırılmasından, ve antifaşist güçlerin birliği yerine serüvencilikle uzlaşmaya bel bağlayan kimi çevrelerin de desteğinden yararlandılar.

TİP Başkanlık Kurulu üyesi Gündüz Mutluay'ın gelişmeler üzerine verdiği demeçte belirttiği gibi bu olaylar, "iktidarın halka karşı terörünü gösterdiği gibi; kitlelerden kopuk, maceracı girişimlerin demokratik güçlerin mücadelesine zarar verdiğini ve gerici-faşist güçlerin işini kolaylaştırdığını da ortaya koymuştur.

"Maceracı-goşist grupçukların giriştiği eylemler, gerici iktidarın işini kolaylaştırmış, demokratik güçler ve halk kitleleri üzerinde terör estirmenin bahanesi verilmiştir.

"Demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlamak, elden gelirse yoketmek isteyen iktidar, bir grup maceracının başlattığı eylemin olduğundan daha fazla büyütülmesine gayret etmiştir. Sosyalistlerin, ilerici ve demokrat güçlerin desteklemediği ve karşı çıktığı bölük pörçük eylemler büyütülerek bir bardak suda fırtına koparılmak istenmektedir. İktidarın hesabı budur. Ve bu hesabın sonunda binlerce yurttaşın tutuklanmasına, altı kişinin ölümüne yol açılmıştır.

"Bilimsel sosyalistler, demokratlar ve tüm ilerici güçler hem gerici-faşist güçlerin saldırılarını püskürtecek, hem de maceracı-goşist grupların iktidarın işini kolaylaştıran eylemlerine izin vermeyeceklerdir.

"Görev açık olarak bellidir: Sosyalist, demokrat ve ilerici tüm örgütler kararlılık ve sorumlulukla, faşizmin gücünün karşısına kitlelerin gücünü koymalıdırlar. Faşizme geçit vermeyecek olan işçi sınıfı ve tüm demokratik güçlerin örgütlü birleşik mücadelesidir.'

Ne var ki gericiliğin, "resmi" terör aygıtları eliyle kitle eylemlerine, kitle örgütlerine ve tüm antifaşistlere başlattığı saldırı, dar serüvenci grupların kitle eylemlerini provokatif amaçlarla saptırmasıyla açıklanabilecek olanın çok ötesindedir. Gerici-faşist güçlerin amacı, kitleleri pasifliğe ve durgunluğa itmek, onları yıldırmak, yeni baskı yasaları ve devlet terörünün yoğunlaştırılması için adım atmaktır. Tüm demokratik güçler, yükselen bu tehlikeyi görebilmek, mücadeleyi bu baş tehlikeye karşı yöneltmek, serüvenciliğin yıkımlarını da etkisizleştirecek olan kalıcı eylem birliği yolunda adımlar atmak zorundadırlar.

gündemin başında

Terörle atbaşı

Kahramanmaraş'ta gerçekleştirilen faşist kırımın birinci yıldönümünde demokratik öğretmen hareketinin örgütü TÖB-DER kapatıldı, binlerce yurtsever gözaltına alındı. Kahramanmaraş'taki faşist kırıma ilişkin olarak ilan edilmiş olan sıkıyönetim, soykırımın birinci yıldönümünde demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesi için yıllardır mücadele eden TÖB-DER'i kapattı.

Bir paradoks sözkonusu değil elbette. Yıllardır demokratik mevzilerin tahrip edilmesi, olanaklı ise ortadan kaldırılması, faşist terörün yoğunlaştırılması ile atbaşı gitti. Açıktır ki, faşizmin tırmandırılması yolunda terörün yoğunlaştırılması başlıbaşına bir amaç değil, demokratik mevzilerin birer birer ortadan kaldırılmasının aracıdır. İstenen, faşist terör şebekelerinin cinayetleri ile toplumun duyarlılığı arasında yaratılmış olan ters orantının, demokratik mevzilerin yok edilmesi için de geçerli kılınmasıdır.

Bugüne kadar örneğin TÖB-DER'in kapatılması için, tekelci,büyük sermaye tarafından çokçaba harcandı, zaman zaman da somut girişimlerde bulunuldu. Ne 12 Mart'ta TÖS'ün tabelası indirilirken, ne Tandoğan mitinginden sonra diğer demokratik kitle örgütleriyle birlikte TÖB-DER kapatılırken, demokratik öğretmen hareketi ile terör eylemleri arasında da göstermelik de olsa bir bağlantı bulunabildi, ne de şimdi böyle bir bağlantı gösterilebilir. TÖB-DER'in *bugün* kapatılmış olması doğrudan doğruya bugünlerde demokratik mevzilere yöneltilen saldırılara koşuttur ve faşizmin tırmandırılışında ulaşılan düzeye bağlıdır. Dolayısıyla denilebilir ki, Kahramanmaraş'ta ashneye konulan faşist terör de bugün meyvalarını vermeye, amacına ulaşmaya başlamıştır.

Tersine çevrilmesi olanaksız olan bir durum, bir yazgı da söz konusu değildir kuşkusuz. Gerici-faşist güçler tarafından TÖB-DER dün kapatılmak istenmiş başarılı olamamışsa ve bugün yeniden kapatılıyorsa bunda demokratik güçlerin önemli yanılgılarının da payı büyüktür.

Demokratik örgütlerin kapatılması sinyalini hükümette iken CHP vermiştir. Ve bizzat CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit son CHP Kurultay'ındaki konuşmasıyla Töb-Der'in kapatılması için yeşil ışığı yakmayı üstlenmiştir. TÖB-DER kapatıldıktan sonra da bu tutumu sürdürmüştür.

Dahası defalarca yazılıp çizildiği gibi demokratik kitle örgütlerinin kendilerinde aranması gereken zaaflar vardır. Yaratılan zaaflar kapıyı gerici ve faşist güçlerin omuzlamalarına olanak verecek bir biçimde açık tutmuştur.

Kahramanmaraş kırımını protesto için yapılan son eylem de göstermiştir ki, serüvenci, dar grup hesapları, eylemlerin birbirini daha ileri düzeyde tamamlamalarını, kitlelerin eylem ve direnme yeteneğinin geliştirilmesini engeller niteliktedir. Kışkırtmalar hâlâ kendileri için gerekli zemini, zayıf halkaları bulabiliyorlarsa bunun nedenini serüvencilikte, dar grup hesaplarında ve buna bağlı olarak verilen ters siyasal kararlarda aramak gerekir.

Bugünün koşullarında eylem hattının saptanması kadar, bu hattın ileri bir düzeyde yaşama geçirilmesi de merkezi bir birliktelik ve örgütlülük gerektirmektedir.Dar grupçuluktan,dayatmacılıktan kaç
lem hattının yeterli görülmese bile gözetilmesi ve yaşama geçirilmesi görevini önümüze koymaktadır.

Demokratik kitle örgütleri ekonomik demokratik haklar için savaşmak kitlelerini anti-faşist mücadelede eyleme sürüklemek için vardırdılar. Varoluş nedenleri budur. Dolayısıyla pasif bir çizgide bekleyerek eylemsizliğe, ertelemeciliğe, mükemmelciliğe savrulamaz, kağıt üzerinde bir örgütlenmeye dönüşemezler.

Ne var ki demokratik kitle örgütleri demokratik merkezi
süz,kışkırtmalara açık, örgüt tabanını kapsayamayan eylemler çizgisine ya da eylemleri başlı başına bir amaç haline getirmeye de savrulamazlar.

Eylemlerin birbirini daha ileri çizgide izlemelerinin başarılması ile başarmak için etkin çaba harcanması, ayrı ayrı konulardır ve birbirine karıştırmamak gerekir. Vazgeçilmez olan başarmaya çalışmak, bu yönde etkin çaba harcamaktadır.

• neşet kocabıyıkoğlu

~~birlik ve mücadele~~

Tōb Der ve demokratik öğretmen hareketi

24 Aralık 1979 günü, Kahramanma-
raş katliamının yıl dönümünde Türkiye
düzeyinde tüm işyerlerinde saygı duruş-
ları yapıldı. Altı mesleki demokratik kit-
le örgütünün ortaklaşa hazırladığı basın
bülteni işyerlerinde okundu. 19 Aralık
1978 günü Kahramanmaraş'ta faşist ca-
nilerce katledilen çoğu kadın ve çocuk
yüzü aşkın yurttaşımız anıldı. Gebe ka-
dınların karnından çıkarılan bebeleriyle
birlikte öldürülmesi nefretle kınandı.
Böylece insanlık düşmanı faşist zorbalı-
ğın gerçek yüzü bir kez daha sergilendi.

Kahramanmaraş olaylarını anma gü-
nünde işçilerin, öğretmenlerin, teknik
elemanların, memurların, sağlık emek-
çilerinin merkezi eylem hattı, yukarı-
da yapılanlar çerçevesinde belirlenmiş
idi. Bu karar başarı ile uygulanmıştır.

Ne var ki; bazı serüvenci maocu-
goşist akımlar ortak disiplinin kuralla-
rına uymadılar. Türkiye öğretmenleri-
nin biricik mesleki örgütü TÖB-DER'i,
bu kesimler sakat dünya görüşlerine
uyan eylem anlayışlarının aracı yapma-
ya çalıştılar. Egemen güçlerin istekleri
doğrultusunda eylemleri sulandırdılar.
Anti-komünizm kusmaktan öte hiç bir
işe yaramayan "boyalı basına" yeterince
malzeme verdiler.

Gerçekte egemen güçler 24 Aralık
eylemindeki serüvenci çıkışlardan daha
geniş çapta yarar umuyordu. Bilimsel
sosyalistlerin ve tutarlı demokratların
çabaları ile, burjuvazinin yararlanmayı
düşündüğü provokatif eylemler önemli
ölçüde engellenmiştir. Ö ğrenci direnişle-
ri biçiminde somutlaşan direnişler, An-
kara özelinde birkaç bölgenin dışına
çıkmamıştır.

Buna rağmen, güvenlik kuvvetleri
binlerce insanı işlerinin başından götür-
dü. Eylemin boyutlarını "geniş" göster-
meye özel çaba harcadı.

Boyalı basının tümüne yakını "iç sa-
vaş" başlıkları atarak, faşist hareketin
tesbitlerini doğrulamaya çalıştı. Böylece
antifaşist cinayet odaklarının Kahra-
manmaraş kitle katliamı unutturulmak
istendi. Faşist çetelerin bugüne dek işle-
diği insanlık dışı cinayetlere "meşru-
luk" kazandırılmak istendi.

Sermayenin has temsilcileri, bu olay-
lardan kalkarak, demokratik ortamı iyi-
ce daraltacak antidemokratik yasalara
ne denli gereksinim olduğu tekrar gün-
deme getirdiler. Bu yasalara karşı çıkan-
ları, en ağır dille suçlama yolunu seçti-
ler. DGM'ler ve olağanüstü hal yasaları
üzerine ağızları sulanarak demeçler ver-
meye başladılar. CHP biraz daha sağa
kaydı. CHP-MHP-AP-TİKP-MSP işbirlik-
leri iller düzeyinde daha da yaygınlaştır-
dı. Faşist hareket "meşrulaşma" anla-
mında bir adım daha attı.

Demokrasi mücadelesinde önemli bir
köşe taşı: TÖB-DER "faaliyetten men"
edildi. İkibine yakın öğretmen açığa
alındı. Açlığa terk edildi. Binlerci ileri-
ci, insanlık dışı koşullarda gözaltında tu-
tuluyor.

Egemen güçlerin emekçi sınıf ve ta-
bakalara yönelik saldırıları elbette
eylemlerle püskürtülecektir. Ve 24 Ara-
lık'taki merkezi eylem hattı gerici-faşist
saldırıları püskürtmeyi amaçlıyordu. Ne
var ki bu püskürtme kitlelerden kopuk
maceracı çıkışlarla değil, programlı, sı-
nırları, koşullara göre belirlenmiş kitle-
sel eylemlerle gerçekleşecektir.

Demokrasi İçin Birlik grubu, 24 Ara-
lık'taki merkezi eylem hattının hayata
geçmesine olanca gücü ile omuz vermiş-
tir.

Örgütlü demokratik öğretmen hare-
ketini bu platformun dışına çekerek öğ-
retmenleri "boykot"a itmeye çalışan
karar, örgütlü öğretmen hareketinin ka-
rarı değildir. Bu karar; serüvenci bir gru-
bun ve karşı devrimci maocuların poli-
tik kararıdır. 24 Aralık eylemlerine ge-
linceye kadar demokratik öğretmen ha-
reketi üç-beş kez "eylem için eylem"
mantığı ile karşı karşıya bırakılmıştır.

Son birkaç aylık gelişmeleri sıraladı-
ğımızda bu tesbitimizin doğruluğu daha
iyi anlaşılacaktır.

Bilindiği gibi; TÖB-DER 4. Olağan
Kongresi'nden önemli sarsıntılarla çıktı.
Bu bulanıklıkda serüvenci bir grup yöne-
time ağırlıklı olarak yansıdı. Bu serü-
venci anlayışın "ya uç eylem, ya eylem-
sizlik" mantığı TÖB-DER'in işlevine de
yansıdı. Geniş öğretmen tabanının eko-
nomik ve özlük sorunları yok sayıldı.
Demokratik haklar konusunda bir şey
yapılamadı. Çünkü, yönetimin çoğunlu-
ğu için böylesine sorunlar sorun değil-
dir. Gün başka gündür. Bu sakat anla-
yış, TÖB-DER'i kitlesinden soyutladı.
Karşı devrimci güçlerin, bu anlamda
yaptıkları propagandalar örgütlü demok-
ratik öğretmen hareketinin kilitlendiği
eylemsizlik çemberini kırmak amacı ile
15 Eylül 1979 günü TÖB-DER Şube
başkanları toplandı. Oldukça olumlu
öneriler geliştirildi. Bu öneriler "eylem-
sizliğe hayır. Bir dizi, aşamalı eylem
programı hazırlanmalı, bu program ba-
sitten zora doğru, adım adım hayata ge-
çirilmelidir." biçiminde somutlaştı.

Şube başkanlarının eğilimi gözardı
edilerek, 29 Eylül'de Bursa'da miting ya-
pıldı, 3 Ekim'de ise bir günlük "boykot"
girişimi yeraldı. Sonuçları belli. Ama,
yönetimdeki serüvenci anlayış bu eylem-
leri "şanlı direniş" diye niteledi

Bu serüvenci grubun şfleri bir adım
daha attılar. 29-30 Kasım tarihlerinde
öğretmenlerin boykota girmesini öner-
diler. Öneri reddedildi. Merkezde bulu-
nan u grup, merkezi kararı hiçe sayarak
bu kararı uyguladı. Maceracılığın bu ka-
darına bu grubun tabanı da ilgi göster-
medi. Ne var ki bu serüvenci grubun şef-
leri bildiri yayınladı. "Şanlı direniş" de-
di. Birlik Dayanışma grubu bildiri yayın-
ladı. Aynı eylemi provokasyon olarak
niteledi.

Bu serüvenci grup, bu eylemden son-
ra herkesi karşı devrimci ilan etti. Bu
saldırılardan gerileyen bir başka gruba
12, 13, 14 Aralık tarihlerinde "boykot"
önerisi getirdi. Serüvencilik bu öneriye
dört elle sarıldı. Yönetim de yer alan bir
grup ile maocuların dışında tüm gruplar
bu karara karşı çıktılar. Yazılı hale geti-
rilen karşı çıkışın gerekçesinde; "TÖB-
DER kardeş DKÖ'leri ile birlikte dav-
ranmalı, şube başkanları toplantısında
beliren eğilimlere göre eylem programı
yapılmalı, eylemlerde işsiz kalacak üye-
lerimizin güvencesini sağlayacak eylem
fonu hayata geçirilmeli, kitlemiz eylem-
lere psikolojik olarak hazırlanmalı" gö-
rüşleri yer alıyordu. —Bu belgede Birlik
Dayanışma Grubunun imzası vardır.—

Bilinmeyen nedenlerden dolayı 12.,
13., 14 Aralık eylemleri 20-21 Aralık
tarihine ertelendi. Artık bu tarihin tar-
tışılamayacak derecede kesin olduğu
söylendi.

Tekrar yönetimden bir grubun da
katılımı ile, öğretmen tabanının büyük
çoğunluğunu kontrol eden gruplar, ara-
larından seçtiği sözcüleri ile "bu eyleme
katılmayacaklarını, eylemin yaratacağı
tahribatları asgariye indirebilmek için,
öğretmen kitlesinde katılımı engelleye-
ceklerini" bildirdiler. Karara "evet" di-
yen bir grup daha çekildi. Diğer emekçi
kesimlerin temsilcileri de zaten öğret-
men hareketinin yalnız başına koyacağı
eylemi desteklemeyeceklerini önceden
bildirmişlerdi. Böylece, bu karar sadece
yönetimdeki iki grubun sahiplendiği bir
karar çerçevesinde kaldı. Yönetim dışın-
da ise sadece maocu gericiliğin desteğini
sağlayabilmişti.

Kesinliğini tartışmaya dahi açmadık-
ları 20-21 Aralık "'boykot" eylemi daha
sonra yine bu iki grubun isteğiyle 24
Aralık tarihine ertelendi.

İşte bu aşamada; Birlik Dayanışma
grubu da, ortaklaşa iş yaptığı gruplar-
dan hiçbirin haber dahi verme gereğini
duymadan, bu dayatmayı yapan gruplar
onların kararını desteklediğini bildirdiği
görüldü.

Böylece; 24 Aralık'da konulan "boy-
kot" eylemine geniş öğretmen kitlesi
ilgi göstermedi. Eylem "Devrimci" Öğ-
retmen ve maocu akımların genel bir po-
litik gesterisi oldu. Belirleyici yan olarak
da zaman zaman kışkırtmaya kapılan
"öğrenci gençlik" eylemleri çerçevesin-
de kaldı.

Demokrasi İçin Birlik grubu "boy-
kot" anlamındaki eyleme katılmadı. Ka-
tılmama gerekçesi "eylem için eylem"
çizgisine savrulanların sonuçta pasifizm-
le eşdeğer sonuçlar yaratacağı tesbitin-
den kaynaklanıyordu.

Faşist hareketin desteğinde kurulan
Demirel hükümeti,kurulduğu günden bu
güne dek anayasal kuruluşlara saldırı-
yor. Örgütlenmenin önünde duran engel-
leri daha da yükseltmek istiyor. Zaten sı-
nırlı olan demokratik hakları, ortadan
kaldırmaya çalışıyor. "Güçlü devlet"
formülleri ile açık, gizli faşist odaklara
göz kırpıyor. Tescilli faşistleri devlet
kadrolarına yerleştiriyor.

Tüm bu olumsuzluklara karşın, ülke-
mizde faşizmi ezecek olan önemli bir
potansiyel vardır. Ülke çapındaki dire-
nişler, boykotlar, grevler bu potansiye-
lin varlığını kanıtlıyor.

Demirel bu potansiyelin farkında. Bu
potansiyeli ve bu potansiyelin somutlaş-
tığı DKÖ'lerini kapatmadan ülkeyi yö-
netmenin olanaksız olduğunu biliyor.
Böylece, DKÖ'lerin ortak iş yapmasını
engellemek istiyor. Ayrıca, her demok-
ratik kitle örgütünün geniş demokrat
tabanı ile kadrolarını soyutlamak isti-
yor. Kadroları soyutlayacak her türlü
tahrike baş vuruyor.

Kadroları "suçlu ve öcü" olarak gös-
termeye çalaşıyor. Kitlelerden kopuk
atılacak her adımdan yararlanmayı dü-
şünüyor.

Egemen güçlerin bu planlarının ger-
çekleşmesini sağlayacak her adım, hangi
amaçla atılmış olursa olsun, ne adıma
atılmış olursa olsun sonuç da; burjuva-
zinin niyetleriyle objektif olarak çakışa-
caktır. Dolayısıyla yapılacak eylemler
bu durumu gözönünde tutarak sapta-
mak zorundadır.

Yaşanılan koşullarda, demokratlara,
sosyalistlere iki önemli görev düşmekte-
dir. Birincisi, faşist katliamları durdur-
mak, giderek yok edecek kitlesel eylem-
leri örgütlemek. Faşist hareketin yarat-
ma istediği yılgınlık psikolojisini silmeye
çalışmak. Daha önemlisi, faşizme karşı
ortaklaşa mücadelenen maddi ve
psikolojik koşullarını yaratmak. DKÖ'
lerin tabanı ve tepesi ile birlikte birbiri-
ne kaynaştırmak.

İkincisi ise; maceracı çıkışların önünü
tıkamak. 'Ben eylem koydum. Katılan
katılır' mantığını mâhkum etmek.
Çünkü sbu anlayışın sonucu ortaya çı-
kan cılız eylemler, faşizme yeni saldırı
olanakları hazırlar. Geniş demokrat ke-
simlerde yılgınlığı körükler.

Bugüne dek, goşist akımların yanlış
eylemlerine, dayatmalarına etkin biçim-
de karşı çıkılamadı. "Acaba bu eyleme
karşı çıkmak, devrimci girişimlere karşı
çıkmak anlamına mı gelir" anlayışı aşı-
lamadı. Bu durumu iyi saptayan maocu
ve goşist akımlar, plansız programsız ne
getireceği, ne götüreceği hesaplanmadan
"iş" olsun diye eylemler koydular. Kit-
leleri bu eylemlere katılmaya zorladılar.
Bu yanlışlık engellenemediği sürece, var
olan potansiyelin çarçur edileceği açık-
tır. Bu durumun tarihi sorumluluğu var-
dır.

Bu güne dek goşizm; ya kendi yanlış
eylem anlayışını dayatmıştır, ya da or-
tak yapılan eylemlerde belirlenen sınırla-
rın dışına çıkarak, yine kendi mantığını
hakim kılmaya çalışmıştır. — 20 Mart
eylemlerinde olduğu gibi —. Böylece or-
tak iş yapmayı olanaksız kılarak disip-
linsizliğin örneklerini göstermiştir.

Bilimsel sosyalistler bu yanlış anlayı-
şın dayatmaların kuyruğuna takılamaz-
lar, dayatmalarla yarışma çizgisine de
savrulamazlar. Kitlelerin; burjuvazinin
yararlanacağı yanlış mücadele alanlarına
kanalize edilmesine göz yumamazlar.
Hele hele eylemlere aktif ve sorumlulu-
ğu üstlenerek katılmaktan kaçınıp, poli-
tik olarak desteklenmesini asla geçerli
göremezler.

Yapılacak iş; bilimsel sosyalizmi kıla-
vuz edinenlerin biraraya gelmesidir. Ha-
zırlanacak ortak eylem programının mü-
cadele çerçevesine tutarlı demokratlar
da çekilmelidir. Yanlış eylemler, ancak
doğru eylemlerle ve doğru eylem pers-
pektifleriyle mahkum edilebilir.

Geç kalınmakla beraber, bu çerçeve-
de bu günden yarınayapılacak önemli iş-
ler vardır. Yeter ki, birlikte iş yapmakta
ilkeli ve açık olunsun. Güven unsuru-
nu sarsacak davranışlardan, titizlikle ka-
çınılsın.

Demokrasi İçin Birlik sosyalist plat-
formda olan grupları ve tutarlı demok-
ratları birlikte davranmaya ve iş yapma-
ya çağırıyor.

Hükümet İran'a ABD müdahalesinin koşullarını mı yaratıyor?

Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Kurulu, Ortadoğu ve Türkiye'deki son politik gelişmeleri değerlendirerek, bir açıklama yaptı. Emperyalizmin AP hükümeti eliyle oynamak istediği oyunlara işçi ve emekçilerin örgütlü güçleriyle karşı çıkacaklarının belirtildiği açıklamada şu görüşlere yer verildi:

"Ortadoğu tüm dünyanın en sıcak bölgesi olma özelliğini korumaktadır. ABD emperyalizmi bölgede yitirdiği etkinliğini yeniden kazanabilmek için elindeki mevzileri daha da tahkim edecek çok yönlü bir çaba içine girmiştir.Bu arada bölgede NATO üyesi olan ve ABD üsleri bulunan ülkemiz Türkiye üzerine baskıları yoğunlaştırmıştır. Son yapılan NATO Bakanlar Konseyi toplantısında Demirel hükümetinin ABD girişimleri konusunda daha çok ödün verici olması için zorlandığı bilinmektedir.

"Öte yandan faşist basının İran'daki azerilere kışkırtıcı bir biçimde sahip çıkmaya başlaması ve radyoda da bu tür programlar yaymlanması dikkat çekicidir. Bu arada benzeri pek görülmeyen diplomatik bir olay yaşanmış, İran'ın lideri Humeyni'nin söylediği bir sözün doğrulanması ya da konuşma metninin gelmesi beklenmeden İran'daki Türkiye sefaretinin bir kısım mensupları geri çekilmiştir. Bu gelişmeler ABD' nin İran'a müdahalesi için koşullar mı hazırlanıyor sorusunu akla getirmektedir.

"Anlaşıldığı kadarıyla ABD, NATO'su ve IMF' siyle dıştan, yönlendirdiği faşist odaklarla içten, tamamen kantrolu altında olacak faşist bir iktidarı tezgahlamak istemektedir.

"Bu koşullar altında yeni etkin olay ve eylemlerin ortaya çıkması hiç de şaşırtıcı olmayacaktır.

"Bölgemizi ve ülkemizi kanlı maceralara sürüklemek isteyen bu gidişe işçi ve emekçiler örgütlü kitlesel güçleriyle karşı çıkacaklardır. Ancak bu ortamda, dar grup hesapları ve sonu maceraya varacak çıkışların yapılmasından kaçınmak her zamankinden daha yaşamsaldır. Bu tür eğilimleri her birimde yalıtmak ivedi demokratik bir görevdir.

"Tüm demokratik güçlerin görevi bu gidişin karşısına işçi ve emekçilerin örgütlü kitlesel eylemlerini çıkarmaktır."

Emperyalizmin Ortadoğu'daki planlarının gönüllü bir parçası olmaya aday bir tutum içindeki AP hükümetine karşı muhalefet sürekli genişlemektedir. AP hükümetinin emperyalizme bağımlılığı güçlendirmekten yana politikasının sonucu olarak, İran ile Türkiye arasındaki ilişkilerin bozulma yönüne girmesi ve bölgede yeni bir saldırganlık paktının oluşturulması girişimlerine karşı, MSP sert bir tepki gösterdi. MSP Genel Başkanı Erbakan tarafından yapılan açıklamada, Türkiye, İsrail, Mısır ve Suudi Arabistan tarafından oluşturulması planlanan yeni CENTO'nun emperyalizmin bir planı olduğu üzerinde durularak, hükümetin NATO'dan teşekkür aldığı belirtildi.

NAZİ KAMPLARININ KURUCUSU MHP

* Nazi yöntemleriyle eğitim yaptıran derneklerin başkanı Kemal Fedai Coşkuner'in adı, MHP'nin İzmir'deki komando kamplarının örgütlenmesinde geçiyor. Kamplarda görev alan Gündüz Kapanlıoğlu'nun ise, CHP tarafından Aliağa rafinerisi'nde işe alındığı saptandı.

* "Selçuk Kartalı Derneği" ve "Siyonizmle Mücadele Derneği" üyesi olduğu bildirilen Turan Özbay, Abdi İpekçi'nin katili Mehmet Ali Ağca'nın avukatı.

1970 yılında AP hükümeti tarafından hazırlanan "MHP Raporu"nda Nazi eğitimi yapanlar arasında adı geçen ve "Siyonizmle Mücadele Derneği" ile "Selçuk Kartalı Derneği" gibi faşist örgütlerin genel başkanlığını yapan Kemal Fedai Coşkuner'in, MHP'nin İzmir Karaburun ilçesi Balıkova köyü yakınlarında komando kamplarını örgütlediği belirtilmektedir. AP hükümeti tarafından hazırlanan aynı "Rapor"da, kamp masraflarının Kemal Fedai Coşkuner tarafından makbuz mukabili halktan toplandığı belirtiliyordu...

On yıldan beri güvenlik makamlarının elinde bulunan kayıtlarda,"Selçuk Kartalı" Derneği ve "Siyonizmle Mücadele Derneği" adlı örgütlerle eğitilen genç faşistlerin, dernek içinde Nazi prensiplerine uygun görev yaptıkları ve Nazilerin giyiniş ve davranışlarını örnek alma çabalarında bulundukları ifade edilliyor.

Nazi eğitimlerinde görev alan ve kendisine "Führer" denilen Gündüz Kapanlıoğlu'nun,"daha sonra Kemal Fedai Coşkuner ile yönetim anlaşmazlığına düştüğü için dernekten ihraç edildiği, ancak,Kapanlıoğlu'nun 1975 yılında da tekrar MHP il örgütü ile Ülkü Ocakları ve MHP Gençlik Kolları tarafından Menemen ilçesi köy ve kasabalarında görevlendirildiği"

Gündüz Kapanlıoğlu'na ise, daha sonra 1976-1977 yıllarında bu kez de AP kucak açtı ve bu faşist AP İzmir İl Gençlik Kolları Başkanlığı yaptı. Ancak bu partide "hizipçilik"yaptığı rekçesiyle ve İzmir İl Yönetim Kurulu'nun istemiyle AP'den ihraç edildi. Şu anda Aliağa Rafinerisi'nde Sosyal İşler Şefi kadrosunda çalışan Kapanlıoğlu, Federal Almanya'ya gitmek için pasaport almıştır!...

Komando kamplarının kurucularından Kemal Fedai Coşkuner ise, geçtiğimiz ay İzmir'de bir silahlı saldırı sonucu öldürüldü.

Adı geçen örgütlerde, MHP militanlarının Nazilerin "gamalı haç' ına benzetilen "gamalı hilal" li pazubentlerle ve Nazi giysilerine benzetilen giysilerle gizli eğitim gördükleri belgelenmiş durumda. Bu derneklerde Nazi yöntemleriyle eğitim gören genç faşistler arasında Yaşar Demiralp, Uğur Özbudak, Doğan Beydoğan, Şaban Levent Yılmaz, Ahmet Yazgan ve Hüseyin Belce adlı kişilerin 14 Temmuz 1970 günü Cavit Billur ve Faik Kayacık adlı kişileri tabanca tehdidi ile soydukları ve 25 bin liralarını aldıkları ve bu suçtan ötürü İzmir 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nce 17'şer yıl 6'şar ay ağır hapis cezasına çarptırıldıkları bilinmektedir...

Öte yandan "Selçuk Kartalı Derneği" ile "Siyonizmle Mücadele Derneği" üyesi olduğu belirtilen Turan Özbay ise Abdi İpekçi'nin katili Mehmet Ali Ağca'nın avukatıdır. Turan Özbay'ın, Nazi giysileri ve yöntemleriyle eğitim yapılan kamplardan sonra, İstanbul Sağmalcılar'da "Savaşçı Milliyetçi Toplumlar Teşkilatı" adı altında bir örgüt kurmaya girіştiği, daha sonra bundan vazgeçtiği de bildirilliyor.

1969 yıllarında Nazi eğitimi gören "genç faşolar"dan bazılarını ise, Türk İslam Kurtuluş Birliği (TİKB), İslami Dirilişin Acilci Mücahitleri (İDAM), Türk İslam Kurtuluş Ordusu (TİKO) gibi gizli faşist örgütlerin kuruluş ve eylemlerinde yeraldıkları belirtilmektedir.

Faşist hareketin Başbuğu, 1968'de Hürriyet gazetesine yaptığı açıklamada, o sıralarda kurulan komando kampları için,"Komando kamplarını benimsiyorum ve destekliyorum" demişti. Aynı Başbuğ'un yukarıdaki belgelerden ve fotoğraflardan sonra, "Nazi kamplarını benimsiyorum ve destekliyorum" demesi de herhalde hiç şaşırtıcı olmaz!

Ülkemizin, ilerici, demokratik, devrimci, sol,sosyalist güçleri yerli Nazilerden ve onları kollayıp besleyenlerden er geç hesap soracaklardır...

Hatay'da faşist kırım hazırlığı

MHP destekli AP hükümetinin işbaşına gelmesinden sonra ülke düzeyinde yoğunlaşan faşist saldırı ve cinayetlerin yanı sıra, Kahramanmaraş benzeri bir soykırım yaratma amacına yönelik kışkırtmalar da sürüyor. Hatay ilinin il merkezi Antakya ile bazı ilçelerinde son zamanlarda sahnelenen faşist provokasyonlar bunun bir göstergesi oldu.

Hatay'da faşist terör ve kışkırtmaların bugün ulaştığı boyutlara, belli bir plan çerçevesinde varıldığı anlaşılıyor. Tertipler ilk olarak Yayladağı ilçesinde sergilendi. Yayladağı'nda yeni hükümetin işbaşına gelmesinin hemen ertesinde kalabalık bir faşist grup ilericilere ve öğretmenlere saldırdı, TÖB-DER binası tahrip edildi. Bir kişi katledildi iki kişi de yaralandı.

Aynı oyun bir hafta sonra yinelendi. Faşist gruplar, ilericilere, alevi ve kürt yurttaşlara ait dükkanlara saldırdılar. Bu olaylardan sonra polis ve jandarma birlikleri ilericilerin yoğun olduğu mahallelerde girіştikleri bir "operasyon"da çok sayıda kişiyi gözaltına aldılar. Bir yandan faşistlerin, bir yandan da güvenlik kuvvetleriyle yaratılan bu terör sonunda halk ilçeden göç etmeye başladı.

Kırıkhan olayları da Yayladığı'ndakine benzer bir görünüme sahipti. Bu ilçede girişilen faşist katliam provasından sonra olaylar Antakya'ya sıçradı. Antakya'da faşist provokasyonun ana noktasını alevi-sünni ayrılığının körüklenmesi oluşturuyordu. Hükümetin vali ve emniyet müdürünü değiştirmesinden sonra da Antakya'daki olaylar hız kazandı. Kahramanmaraş ve Malatya'dan getirilen faşist vurucu timler Antakya'ya dolduruldular. İl merkezinde bir polisin öldürülmesinden sonra bu faşist vurucu güç harekete geçti. Antakya lisesi faşistler tarafından sarılarak yaylım ateşine tutuldu. Alevilerin yoğun bulunduğu semtlere uzun menzilli makineli tüfeklerle saldırıldı. İşyerleri tahrip edildi.

Ancak faşistlerin Antakya'da girіştiği terör ve sindirme harekatı karşısında ilerici ve demokrat güçler sağlam bir birlik oluşturma yolunda adımlar attılar. TİP, TSİP, Birlik Dayanışma ve Birlik Yolu arasında belli bir programa dayalı olarak gerçekleştirilen güç ve eylem birliği, faşist tezgahı boşa çıkarma yolunda önemli bir adım oldu.

Antakya'da Kahramanmaraş'taki gibi bir faşist katliam yaratmak amacıyla yapılan faşist provokasyonlar üzerine Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran Cumhurbaşkanı ve Başbakan'a birer telgraf göndererek önlem alınmasını istedi. Boran, telgraflarında şöyle dedi:

"Şu anda Antakya'da, faşist güçler tarafından Kahramanmaraş benzeri bir kitle katliamı sahnelenmektedir. Birkaç günden beri çevre illerden toplanan MHP ve yan örgütlerinin yönetimindeki faşist çeteler dünden beri kentte olaylar yaratmaya başlamışlardır.

"Dün ilse binası sarılmış ve silah atışı altına alınmıştır. Öğrenciler ancak velilerin müdahalesiyle kurtarılabilmişlerdir. Gece ise alevi yurttaşlara ait işyerleri soyulmuş ve tahrip edilmiştir.

"Az önce aldığımız habere göre devlet hastanesini ele geçiren faşistler, oradan alevi yurttaşların oturduğu semtlere ateş etmeye başlamışlardır.

"Tüm bu gelişmeler içinde kolluk kuvvetleri adeta seyirci kalmış ve hatta taraf bir tutum içine girmişlerdir.

"Olayların İl'in diğer bölgelerine sıçraması büyük bir ihtimaldir."

Amasya

Faşist terör sosyalizmi durduramaz

Amasya faşist terörün boy hedefi seçtiği illerden biri. Faşist terör Amasya'da saldırıları,cinayetleri tırmandırarak, toplu bir kırım tezgahlıyor. Saldırılar ilericilere, demokratlara yönelirken, özellikle de Türkiye İşçi Partisi'ni ve TİP üyelerini boy hedefi seçmiş durumda.

Kasım ayı başından bu yana gelişen saldırıların ilki MHP ve ÜGD'den planlandı ve TİP İl Merkezi'ne yöneldi. 50-60 kişilik silahlı saldırgan grup, TİP üyelerinin direnişiyle püskürtüldü.Polis ise, saldırganları açıkça kollayan bir tutum içinde oldu ve faşistlerin binalarında usulen bir arama yapmakla yetindi.

Yaklaşık on gün sonra faşistler bu kez de TÖB-DER binasının camlarını kırdılar. Polis, bu kez de saldırıyı protesto eden ilericilere saldırmaya kalkıştı. Gene aradan birkaç gün geçmemişti ki, TÖB-DER binası ikinci kez saldırıya uğradı.

Faşistler bu saldırıları yanı sıra, kent içinde de terör estirerek, ilericileri yıldırmak, pasifize etmek istiyorlar. İki öğretmene saldırılması,ilerici kuruluşların binalarına bomba konulması ve ilerici gençlerin keyfi bir uygulamayla sık sık karakollara çekilmesi bu uygulamalarına örneklerdir.

AP hükümetinin kurulmasıyla birlikte yoğunlaşan saldırılar, Aralık ayı içinde belirgin bir yükseliş gösterdi.

5 Aralık günü, Suluova'da TİP üyesi Seydican Süer ve Genç Öncü üyesi Muharrem Vural faşist katiller tarafından pusuya düşürüldüler. Fabrikaya işe giderken pusuya düşürülen Seydican Süer ve Muharrem Vural'a, iki tip silahtan 25 kurşun atıldı. Seydican Süer ağır yaralanırken, Muharrem Vural olay yerinde can verdi.

Suluova öteden beri yoğun bir işçi merkezi ve faşistlerin özel planlarına dahil ettikleri bir ilçe. TİP üyelerine yönelen son saldırı artık ilçedeki demokratik hareketi sindirmeyi amaçlıyor. Faşist çetelerin buradaki maddi desteği ise, kömür ocağı sahibi faşist Saraçoğlu'dur ve bu kişinin birçok saldırı olayına adı karışmıştır.

9 Aralık günü de Amasya il merkezinde, TİP binasına daha da kapsamlı bir saldırı düzenlendi. TİP üyesi Ayhan Öncü bıçakla ağır yaralandı. Bu arada kalabalık bir silahlı grup da Partiye yöneldi. Parti üyeleri tarafından gene püskürtülen faşistler, polis ve jandarma tarafından açıkça kollandılar ve korundular.

Ayrıca, 12 Aralık'da TİP İl Merkezi'ne, 19 Aralık'ta da Merzifon İlçe Merkezi'ne bomba konuldu. Merzifon İlçe binasında patlayan bomba büyük hasara yolaçtı. Yapılan incelemede, özel olarak yapılan bombanın içine 10 kadar 7.65 çapında mermi konulduğu da belirlendi.

21 Aralık'da ise, TİP Merzifon İlçe binasının camları MHP binasının teras katından atılan taşlarla kırıldı. Aynı taşlı saldırı, ilerici kişilerin gittiği bir kahveye de yapıldı. Saldırının kendilerine bildirildiği polisin cevabı ise, "bildiğiniz yere şikayet edin" şeklinde oldu.

Parti binalarına yönelen saldırıların dışında, 11 Aralık'ta Merkez İlçe Başkanı'nın evinin camları kırıldı.

Amasya ili ve ilçelerinde MHP ve ÜGD lokallerinin birer cephanelikten farkı yok. Faşist katil sürüleri devletin güvenlik kuvvetlerinin de açık bir desteği altında çalışıyorlar. Faşist hareketin bu ildeki amacı, yeni bir Kahramanmaraş, Sivas, Kayseri benzeri toplum bir katliam tezgahlamak, böyle bir katliamın koşullarını oluşturmaktır. Amasya'da Türkiye İşçi Partisi'nin boy hedefi seçilmesinin nedeni ise, bu ilde TİP'in işçiler, köylüler ve gençler arasındaki etkin çalışmalarıdır. Sosyalistler, faşist terörün daha da azgınlaşmasının önüne geçmek için Amasya'daki tüm ilerici, demokratik kuruluşların örgütlü birlik ve dayanışmasını oluşturmaya çalışıyorlar.

SULUOVA'DA, FABRİKAYA İŞE GİDERKEN PUSUYA DÜŞÜRÜLEN SEYDİCAN SÜER VE MUHARREM VURAL'A İKİ TİP SİLAHTAN 25 KURŞUN ATILDI. SEYDİCAN SÜER AĞIR YARALANIRKEN, MUHARREM VURAL OLAY YERİNDE CAN VERDİ. POLİS, FAŞİSTLERİN SALDIRILARINA KARŞI BİLİNÇLİ BİR KAYITSIZLIK İÇİNDE

NOT...

Türkiye 1980

Behice Boran, 1 Mayıs tutuklusu olarak, geride bıraktığımız yılın 19 Mayıs günü, 329 Türkiye İşçi Partili arkadaşıyla birlikte İstanbul Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nde yargılanırken, sorgusu sırasında şöyle demişti:

"- İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin uluslararası dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı kutlama törenlerinin engellenmesini protesto etmek üzere 1 Mayıs 1979 sabahı sokağa çıktım. Bu çıkışın kendisi protesto fiilini oluşturmuyor, protestoyu dile getiriyordu. Böyle bir protestoda bulunmayı hem bir yurttaşlık görevi, hem de işçi sınıfımızın partisinin genel başkanı olarak, işçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerini savunma yükümlülüğümün bir görevi saydım..."

Askeri yargıç sormuştu:

"- Peki efendim, sokağa çıktınız, engel olunmasaydı ne yapacaktınız?"

"- Taksim'e, 1 Mayıs alanına gidecektim."

Merter neredeydi, Taksim neredeydi?... Yargıç gene soruyordu:

"- Bu kadar uzak yere nasıl gidecektiniz?"

Boran gayet sakin, şu yanıtı vermişti:

"- Tabii ki, yürüye yürüye ve yoruldukça dinlene dinlene..."

"- ......"

1980 yılına adım atarken, 70 yıllık bir yaşam koşusunu geride bırakan Behice Boran'ın sınıfının savaşsız ve sömürüsüz bir dünya ve aydınlık bir Türkiye için sürdürdüğü yorulmasız mücadelesinin ışığı ve onuruyla ağarttığı saçına bakmadan, yaşamı boyunca söylediği tek yalan da bu *"dinlenmek"*ten ibaret olsa gerektir...

1980 yılının başında Türkiye'nin ekonomik, siyasal ve toplumsal yaşamına baktığımız zaman bu 70 yıl ve işçi sınıfı adına söylenen bu "yalan" bir takım "gerçekler" ile pek çarpıcı biçimde yanyana gelmektedir.

O Türkiye'nin gerçeklerinde, cehennemi bir hayat pahalılığı, dört kişiden birinin işsizliği, "milliyetçi", "memleketçi" sermaye iktidarlarının koynunda ve gizli-açık desteğinde yıllardır beslediği, büyüttüğü ve tasmasını çözdüğü faşist terör vardır.

O Türkiye'nin gerçeklerinde, günde dört saatten sekiz saate uzanan elektrik kısıntıları, buz gibi bir günlük yaşam vardır: tütmeyen bacalar, yanmayan sobalar, evinde, işyerinde, dairede, okulda çene atan yediden yetmişe, kadın-erkek işçiler, köylüler, emekçiler, çoluk ve çocuklar vardır...

Bu kış Türkiye'ye "komünizm" gelmemiştir ama bunlar gelmiştir.

Günde, o da en az dört saat elektrik kısıntısı ne demektir? Yılın iki ayı demektir! Türkiye karanlıktır.

1980 başında Türkiye'nin kasasında sadece 10-30 milyon dolar arasında döviz vardır. Ve o Türkiye'nin "Tahtakale" diye anılan ve resmi ağızlarca da teslim olunan illegal "Merkez Bankası"nda ise asgari 2 milyar dolar döviz dolaşmaktadır.

İlk katları 1910'lu yıllarda İttihat Terakki'de çıkılan Türkiye kapitalizminin çarpık yapısı 70 yılda bu sinyali vermektedir.

Aylık ücret ve maaşlarının yüzde yetmiş, seksenlerini bir yılda bağımlı, yandan çarklı bir ekonominin enflasyon, devalüasyon, çapraz kur farkı ayarlamaları adı altındaki pençelerine kaptırmış olan işçiler, emekçiler, aslanın ağzından lokmayı kurtarmağa çalışırlarken, 1978 ve 1979 yılları tekellerin en kârlı ve "altın yılı" olmuştur.

Vergi kaçakçılığı, döviz kaçakçılığı, istifçilik, stokçuluk, sermayenin emekçi halkın gırtlağına dayadığı vantuzlar olmuştur.

Bu kış Türkiye'ye komünizm gelmemiştir ama bu yaz Türkiye'ye dahildekiler yetmiyormuş gibi *"100'e yakın"* CIA ajanının geleceği haber verilmiştir. Hürriyet gazetesi 20 Mayıs 1979 günlü sayısının birinci sayfasında, 19 Mayıs bayramı münasebetiyle "Milli Gurur Şahlandı" diye manşet atarken, orta sayfasında birşeylerin daha şahlandığını şu başlıkla vermiştir.

"- 100'e yakın CIA ajanı Türkiye'ye gelmek için Atina'da bekliyor..."

Ulusal Kurtuluş Savaşı vermiş bir ülkenin "milli gururu" bu haldedir...

Bu kış Türkiye'ye komünizm gelmemiştir ama, yıka-yıka kullan örneği *"Sovyet tehdidi"* gelmiştir. Emperyalist-kapitalist dünyanın nabzını soluyan ünlü *"Business Week"* dergisinin 24 Aralık 1979 günlü sayısında, *"Dünyanın en çok ham petrol üreten ülkesi olan Sovyetler Birliği petrol ihracatını artırmakla"* suçlanmaktadır.

Bu kadarla kalsa gene iyidir. Aynı yazıda bir başka *"tehdit"*'e daha dikkat çekilmektedir. Bu "tehdit" Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye de 3 milyon ton petrol vermeyi kabul etmesidir!...

"Business Week" dergisi, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye yönelen bu *"tehdit"*'inin, *"Ankara'nın Birleşik Amerika ve öteki Batılı müttefikleriyle arasındaki soğukluğu derinleştirme amacı"* taşıdığını bildirmektedir.

Gene Sovyetler Birliği'nin Yunanistan'a 1,3 milyon ton, Finlandiya'ya 8 milyon ton ve Hindistan'a da 3 milyon ton ham petrol vermeye hazırlandığını da öğreniyoruz bu dergiden... Sovyetler Birliği'nin Anadolu'da petrol bulunması konusunda yaptığı yardımlaşma önerisini elinin tersiyle iten Türkiye'nin, Sovyetler Birliği ve sosyalist sisteme karşı Batı Avrupa'ya yerleştirilmesi kararlaştırılan nükleer füzelerin yanında yer alması herhalde daha iyi anlaşılmaktadır şimdi!...

Brüksel kaynaklı ve 28 Kasım 1979 tarihli şu haberin başlığını okuyalım:

"- AET ülkelerinde fiyatlar artmaya devam ediyor. Ekim ayı sonunda AET ülkelerinde ortalama fiyatlar, geçen yılın eş dönemine göre yüzde 12 arttı..."

Washington kaynaklı, 25 Aralık 1979 tarihli şu haber de ilginç olsa gerektir:

"- ABD'de enflasyon 1946 yılından bu yana en yüksek düzeyine ulaştı. Enflasyon hızı: yüzde 13,1..."

Türkiye'nin en haysiyet kırıcı ekonomik, politik ve askeri bağlarla askılı olduğu "batı"nın yüksek dağlarına da böylesine kar yağmaktadır...

* * *

Türkiye, bu güzelim ülke, bu canım halk, hangi iç ve dış iğvayla gelmiştir bu kanlı, karanlık ve soğuk durağa...

Artık tekellerin nüfus kağıdında ve iktidarın "Harim-i ismeti"nde dört hilalli gamalı haçlar okunmaktadır.

Bir yanda sosyalist ülkeler, bir yanda devrimci, antiemperyalist ortadoğu ve arap halkları arasına bir düşmanlık alanı haline sokulmağa ve Amerikan emperyalizminin saldırı rampası haline de sürülmeğe çalışan ülkemiz, bu soysuz rolü kabul etmeyecektir. Bu rolü, Türkiye emekçi halkı, bağımsızlık, demokrasi güçleri, Türkiye'nin yurtsever evlatları ile birlikte ilerici insanlık da kabul etmeyecektir.

Ferhat Gün

Antifaşist mücadele ve serüvencilik

Kahramanmaraş katliamının birinci yıldönümünde düzenlenen yığınsal protesto çıkışlarını değerlendirirken belirtilmesi gereken başlıca sonuç, işçi sınıfının, memurların, öğretmenlerin, teknik elemanların, sağlık emekçilerinin merkezi düzeyde belirlenen eylem çizgisinin, bu büyük faşist kitle kırımının gizli-açık plancılarına, faşist tırmanışın yükselişine karşı emekçi kitlelerin tepkisini dile getirdiği, gerici-faşist odakları bir kere daha mahkum ettiğidir. Ama hemen bununla birlikte vurgulanacak ikinci sonuç ise, bu yığınsal protesto çıkışlarını ve eylem çizgisini amacından saptırmaya yönelik, yer yer bireysel terörizme varan serüvenci girişimlerin gericiliğin provokatif tertiplerine zemin hazırladığıdır. Egemen güçlerin, "resmi" terörü yoğunlaştırarak her türlü kitle eylemini bastırma provalarının açığa çıktığı bugünkü koşullarda görev, onlara, kitlelerin güçlü protesto çıkışlarının üzerini önemli ölçüde örtme olanağını veren serüvenci girişimleri kolaylaştıran etmenleri bulup çıkarmak, bu girişimlerin neden önlenemediğini ve nasıl önlenebileceğini ortaya koymaktadır.

İŞÇİ SINIFININ ORTA KATMANLARLA BİRLİĞİ

Antifaşist, antiemperyalist, demokratik güçlerin geniş bir politik yelpazede yer alması, hareketin saflarında çok değişik, hatta karşıt ideolojik ve politik eğilimlerdeki güçlerin yer alması, günümüzün kaçınılmaz bir olgusudur. Bu güçler arasında ideolojik düzeyde bir uzlaşma ve özdeşleşme de asla mümkün değildir. Tam tersine antifaşist, antiemperyalist mücadelede önderliği sağlayabilmek ve hareketin doğrultusunu belirleyebilmek için bu güçler arasında sürekli bir mücadelenin varlığı kaçınılmazdır, nesnel bir zorunluluktur.

Söz konusu farklılıkları ve mücadeleyi kaçınılmaz yapan antifaşist, antiemperyalist,demokratik hareketin toplumsal tabanının çeşitliliğidir. Bu hareketin tabanında işçi sınıfından kent ve kır küçük burjuvazisine, orta katmanlara kadar çok geniş toplumsal gruplar yer almaktadır.

İşçi sınıfının bu katmanlarla ittifakı, cephe ve eylem birliği, hiç kuşkusuz ortak çıkarlara, ortak istemlere ve ortak hedeflere dayanır. Ama proleter olmayan kesimlerin, küçük burjuvazinin, orta katmanların, antifaşist ve antiemperyalist hareketin saflarına sürekli olarak kendilerine özgü kararsızlıkları, yalpalamaları, yanılgıları taşımaları da kaçınılmazdır. Tüm bunlar bilimsel sosyalistler dışındaki politik güçlerin ideolojisinde ve politikasında ifadesini bulur ve giderek, şu yada bu kesinlikte, cephe ve eylem birliğinin politik önderliği için mücadelede yansır.

İşçi sınıfının müttefikleriyle birliği ise, hiçbir zaman, onların kararsızlıkları, yalpalamaları ve yanılgılarıyla uzlaşmak; olumsuzlukların antifaşist ve antiemperyalist hareketin yönetiminde etkin olmasına göz yummak değildir. İşçi sınıfının müttefikleriyle birliği, kendisini onlarla ortak bir amaçta birleştiren çıkarlar ve devrimci görevler etrafında, bu görevleri yerine getirebilecek bir mücadele programı temelinde birliktir. Bu programın hayata geçirilebilmesi mücadelenin ortak hedefine kadar başarıyla ulaştırılabilmesi, ve cephe birliğinin korunması işçi sınıfının, onun politik öncüsünün; müttefiklerinin sınıf konumlarından gelen yalpalamalarına ve yanılgılarına karşı, bunları etkisizleştirebilmek için sürekli mücadelesini gerektirir. Antifaşist, antiemperyalist,demokratik mücadelede işçi sınıfının önderliğini, hegemonyasını kaçınılmaz yapan da budur.

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNİN ÖNÜNDEKİ OLUMSUZ ETMENLER

Ama bu önderlik hiçbir zaman kendiliğinden kurulmaz ve bir dizi etmen, işçi sınıfı önderliğinin gelişmesini sürekli olarak olumsuz yönde etkiler. Bu olumsuz etmenlerin varlığı ve boyutları ölçüsünde, küçük burjuvazinin, orta katmanların yanılgıları ve yalpalamaları ortak mücadelede yansımasını bulur, hatta etkinlik de kazanabilir. İşçi sınıfı ve onun politik öncüsü, bilimsel sosyalistler açısından temel sorun, bu olumsuz etmenleri giderecek ana halkayı bulabilmek, öncü ve aktif bir politika izleyebilmektir. Bu, antifaşist, antiemperyalist ve demokratik güçlerin eylembirliğini geliştirmenin, giderek "cephe birliği" düzeyine yükseltebilmenin başlıca koşuludur.

Bugün ülkemizde baş tehlike olan faşizme karşı mücadelenin ve antiemperyalist, demokratik hareketin başlıca sorunu, işçi sınıfının bu harekete önderliğinin gelişmesini olumsuz etkileyen etmenlerin giderilememesi, ortak düşmana karşı olan güçlerin güç ve eylem birliğinin başlıca bu nedenle kurulamaması; böylece sağ ve "sol" oportünizmin antifaşist hareket üzerindeki bozguncu, yıkıcı etki olanaklarının da ortadan kaldırılamaması, hatta artmasıdır.

Bu duruma yol açan etmenler nelerdir?

Bunların başlıcası, özellikle politik ve sendikal düzeyde olmak üzere, işçi sınıfının öncelikle kendi birliğinin önünde aşılması gereken çok önemli engellerin varlığıdır. İşçi sınıfının birliğinin önündeki bu engeller, onun devrimci eylemlere hazırlık düzeyini olumsuz etkilemekte, geniş yığınsal çıkışlara öncülük etme olanaklarını zayıflatmaktadır. Bu, bir yandan sağ oportünizmin,sınıf uzlaşmacılığı ideolojisinin, sosyal demokrasinin, işçi sınıfının önemli kesimleri üzerindeki etkisini sürdürmesine olanak vermekte; diğer yandan da görünüşte sağ oportünizme karşı bir tepki biçiminde "sol" oportünizmin, serüvenciliğin işçi sınıfının müttefiklerinin saflarında yankı bulabilmesinin koşullarını yaratmaktadır.

İkinci etmen, genel olarak orta katmanların, memurların, öğretmenlerin, teknik elemanların, yüksek ve orta öğrenim gençliğinin antifaşist, antiemperyalist, demokratik hareketin saflarına katılımında kendiliğinden etmenin ağır basmasıdır. Diğer bir deyişle, bu katmanların antifaşist hareketin saflarına katılımı, işçi sınıfının önderliğindeki bir güç ve eylem birliğinin çekim merkezine doğru yönlendirilememekte; dolayısıyla hareketin safları, yeni katılan unsurların kararsızlıklarını, yalpalamalarını ve yanılgılarını nerdeyse olduğu gibi içine alarak genişlemektedir. Bu hem sağ oportünizmin hem de "sol" serüvenciliğin, antifaşist hareketin saflarında aynı zamanda taban bulabilmesine, sık sık birbirinin görünümüne bürünerek ortaya çıkabilmesine yol açmaktadır.

SAĞ VE "SOL" OPORTÜNİZMİN KAYNAĞI

Sıralanan her iki etmende de belirleyici unsur, antifaşist, antiemperyalist, ilerici harekette işçi sınıfının, müttefiklerini bir güç ve eylem birliği içinde yönlendirmesindeki yetersizliktir. Bu gecikmenin ve yetersizliğin öznel ve nesnel nedenleri, özellikle bilimsel sosyalist hareketin tekleşmesine bağlı boyutları, ayrı bir yazının konusudur. Ama burada bir kere daha vurgulanması gereken, orta katmanlardan gelen müttefiklerinin kararsızlıklarına ve yanılgılarına karşı mücadelede işçi sınıfının başlıca silahının, onları devrimci sürecin görevlerini yerine getirebilecek bir program ve eylem birliği etrafında birleştirilebilmesi olduğudur.

Ülkemizde güncel olarak, hem sağ hem de "sol" oportünizmin başlıca nesnel kaynağı, aynı toplumsal kesimlerin, yukardan beri sözü edilen orta katmanların sınıfsal konumlarından gelen özellikleridir. Bu katmanların, ekonomik ve toplumsal bunalımların derinleşmesi, emperyalizme bağımlılık politikasının sürdürülmesi, tekellerin yıkım politikasının sonuçlarının ağırlaşması ve faşist tehlikenin yükselmesi karşısında düştüğü karamsarlık veumutsuzluk,bir yandan yılgınlığın ve pasifliğin, diğer yandan aceleciliğin, hesapsız çıkışlara bel bağlamanın, zeminini oluşturmaktadır. İşçi sınıfının ideolojik ve politik önderliğinin olgunlaşmasındaki gecikme, bu eğilimlerin işçi sınıfının belirli kesimlerinde de etki bulabilmesine olanak vermektedir.

İçinde bulunduğumuz dönemde sağ oportünizmin ortaya çıktığı başlıca biçim, işçi sınıfını müttefiklerinden koparmak, kendi dar ve günlük çıkarları için mücadeleye hapsetmek; işçi sınıfının mücadelesini devrimci dönüşümler, sosyalizm hedefinden koparıp reformlar için mücadeleyle sınırlamak, sosyal demokrat politika düzeyine indirgemek eğilimidir. İlerici sendikal hareketin üst düzeyinde belirginleşen bu eğilim işçi sınıfının antifaşist güç ve eylem birliğine önderliğinin zorunluluğunu gözardı etme; ilerici sendikaların bu güç ve eylem birliğindeki görevlerini yadsıma; bununyerine sendikalara "işçi sınıfının siyasal birliğini oluşturma" misyonunu verme maskesi ardında sosyal demokratizmi savunma; özellikle işçi sınıfını bilimsel sosyalist hareketten yalıtma girişimlerinde uç vermektedir.

Öte yandan "sol" oportünizmin de bugünkü başlıca görünüm biçimi, antifaşist, antiemperyalist, demokratik güçlerin güç ve eylem birliği zorunluluğunu bir başka uçta gözardı etmek; antifaşist eylem birliği yolunda adım atmadan devrimci çözümlere ulaşılabileceği hayalini beslemek ve kitlelerin en aktif unsurlarının, "bir avuç kahramanın" özverili çıkışlarına bel bağlamaktır. Bu eğilim, kaçınılmaz olarak, bir yandan antifaşist ve antiemperyalist hareketin yükselişinin öznel etmenini oluşturma görevini reddederek kendiliğindenciliğe ve ekonomizme; diğer yandan da kitlelerin en aktif unsurlarının bilinç düzeyini ve istemlerini, kitlelerin tümünün bilinç düzeyinin ve istemlerinin yerine koyarak subjektivizme ve iradeciliğe götürmektir. "Sol" oportünizm de, mücadeleyi baş tehlike olan faşizme karşı değil, işçi sınıfının politik hareketine, bilimsel sosyalizme karşı çevirmekte ve egemen güçlerin, işçi sınıfını müttefiklerinden yalıtlama politikasına hizmet etmektedir.

KİTLE EYLEMLERİNİ PASİFLİĞE YA DA SERÜVENCİLİĞE ÇEKME

Oportünizmin bu her iki biçimi de yığınlara inançsızlıkta, antifaşist, antiemperyalist, demokratik güçlerin güç ve eylem birliğinin zorunluluğunu yad-

sınakta birleşmektedir. Bugün her iki oportünizmin de üstlendiği başlıca işlev, yükselen faşizm tehlikesine karşı mücadelenin başlıca aracı olan kitle eylemlerini, bir yandan pasifliğe ve durgunluğa, diğer yandan da serüvenciliğe, hesapsız ve provokatif çıkışlara sürüklemektedir.

Son eylemin de gösterdiği gibi, ilerici sendikal hareketin yönetiminde bulunanların başlıca politikası, kitleleri belirsiz bir geleceğe ertelenmiş soyut "eylem" vaatleriyle oyalamak, devrimci çıkışlara hazır olunmadığı gerekçesiyle çıkışları sonsuza dek ertelemek, kitle eylemlerinin yükselişi için nesnel olanakların varlığını bütünüyle gözardı etmektir. Kitle eylemlerinin yükselişi için nesnel olanakları tek başına herşey sayan "sol" oportünizmin politikası ise; antifaşist güçlerin bugünkü dağınıklığından, kitlelerin antifaşist güçlerin eylem birliği içinde yönlendirilmesindeki yetersizlikten ve eylemsizlik teorilerine tepkiden yararlanarak, biçim olarak en keskin çıkışlarla kitle eylemlerinin öncüsü gibi gözükmeye, gelecekteki çıkışları için de böylece insiyatifi ele geçirmeye çalışmaktır.

İşte Kahramanmaraş katliamının yıldönümünde yığınsal protesto çıkışlarının, serüvenci grupların eylemleriyle provokatif yönlere saptırılması girişimlerinin, ve egemen güçlerin, bu eylemleri de bahane ederek kitlelere karşı "resmi" terör ve kıyım politikasında bir adım daha atmasının önlenmemesinin başlıca nedeni, antifaşist güçlerin eylem birliğindeki yetersizliktir. Bu yetersizliğin kaçınılmaz sonucu olarak, kitlelerin, sağ ve "sol" oportünizmin elbirliğiyle, "eylemsizlik ya da serüvencilik" tuzağıyla karşı karşıya getirilebilmesidir.

Sağ oportünizmin antifaşist hareket içindeki uzantıları, bu işlevi, uzun süreden beri, "mükemmelcilik" kılıfına bürünmüş eylemsizlik önerileriyle kitle örgütlerini ve tabanlarını oyalamaya çalışarak bilinçli biçimde sürdürmektedirler. Bunlar, işçi sınıfının ilerici sendikal örgütlerinin yığın eylemlerine öncülüğü gereklilliğini dar grupçu amaçlarla saptırarak, diğer demokratik kitle örgütlerine dayatmacılığın, onları eylemsizlik içinde tutmanın bir aracı gibi kullanmaya çalışmaktadırlar.

Öte yandan "sol" serüvenci gruplar ve bunların demokratik kitle örgütlerinin yönetimlerindeki uzantıları ise, kitle örgütlerindeki çatlaklar üzerinde yürümeyi, bu çatlaklardan yararlanarak örgütlerin demokratik merkeziyetçi işleyişi yerine grup çıkarlarını ve grup kararlarını egemen kılmayı, oluşturdukları oportünist bloklar eliyle kitle örgütlerini serüvenci çıkışların peşine takmayı ilke edinmişlerdir. "Sol" serüvenci gruplar yine örgüt içi çatlakların üzerine basarak, kitle örgütlerinin ortaklaşa çalışmalarını da büyük ölçüde sabote etmek, bu çalışmaların geniş kitleleri toplayabilecek somut eylem biçimlerine dönüşmesini yokuşa sürmek olanağını bulabilmişlerdir.

Kahramanmaraş katliamını protesto çıkışları sırasında da "sol" serüvenci gruplar merkezi eylem birliğini, ortaklaşa disiplini asla tanımadığını ilan ettikleri gibi; demokratik öğretmen hareketinin örgütü TÖB-DER yönetimini, bu örgütü çalışanların diğer kesimlerden koparıp ayrı baş çekmek için kullanmışlardır. Ama aynı zamanda, merkezi eylem birliği çalışmalarını, kendi provokatif çıkışlarına bir destek görünümü yaratmanın, bu çıkışların sorumluluğuna başkalarını da ortak etmenin bir aracı yapabilmek için de ellerinden geleni esirgememişlerdir. "Sol" serüvenciliğin TÖB-DER'e grup çıkarları için sadece bir "araç" gözüyle baktığı; bu örgütü, demokratik öğretmen hareketinin güncel istemleriyle ve somut eylem programıyla ilgisi olmayan provokatif çıkışları için bir paravan gibi kullanmasıyla, hatta TÖB-DER'e yönelecek saldırılar üzerine grupçu hesaplar kurmasıyla apaçık ortaya çıkmıştır.

"Sol" serüvenciliğin bu politikasının, egemen güçlerin tertipleriyle; her türlü kitle eylemini bastırmahazırlıklarıyla kitleleri pasifliğe, yılgınlığa sürükleme planlarıyla çakışması bir raslantı değildir. Egemen güçler, "sol" serüvenciliğin bireysel teröre varan eylemleriyle, Kahramanmaraş katliamını protesto eden yığınsal çıkışların üzerini örtmek, yığınsal protestonun hedefi Kahramanmaraş katliamının sorumluları-

BİLİMSEL SOSYALİSTLERİN, SERÜVENCİLİĞE KARŞI "ALTERNATİF" YARATMAK YA DA SERÜVENCİLİĞİN EYLEMLERİNDEN SOYUTLANMAMAK GİBİ BİR SORUNLARI YOKTUR. BİLİMSEL SOSYALİSTLERİN POLİTİKASI, ANTİFAŞİST GÜÇLERİN EYLEM BİRLİĞİNE DAYANAN VE BU GÜÇLERİ HER DÜZEYDE BİRARAYA GETİRMEYE YÖNELEN BİR EYLEM ÇİZGİSİNİ OLUŞTURMAK VE BU EYLEM ÇİZGİSİNİ SONUNA KADAR İZLEMEKTİR. "SOL" SERÜVENCİLİĞİN ANTİFAŞİST MÜCADELEDE ELE GEÇİRMEYE ÇALIŞTIĞI İNSİYATİFİ ONA VERECEK OLAN DA, KİTLELERİ EYLEMSİZLİK VE PASİFİZMİN ETKİSİNDEN KORUYACAK OLAN DA, SADECE BÖYLE BİR POLİTİKADIR. TEK BAŞINA SERÜVENCİLİĞE KARŞI "EYLEM ALTERNATİFİ" ÇIKARMAYA YA DA ONDAN YALITLANMAMAYA ÇALIŞMANIN İSE HİÇBİR ZAMAN SONU GELMEYECEKTİR, SONUNDA İNSİYATİFİ ŞERÜVENCİLİĞE KAPTIRMANIN ONUN PEŞİNDEN SÜRÜKLENMENİN ÖNÜ ALINAMAYACAKTIR.

nı unutturmak, faşist odakları aklamak için, sıkıyönetimden tekelci boyalı basına kadar bütün araçlarını kullanmışlardır. Dahası resmi terörün yoğunlaştırılması, demokratik öğretmen hareketine, tabanla örgüt arasındaki canlı bağı oluşturan aktif unsurlara karşı bir kıyımın başlatılması için de bir bahene elde edebilmişlerdir.

SAĞ VE "SOL" OPORTÜNİZMİ YENMENİN YOLU

Sorun sağ ve "sol" oportünizmin elbirliğiyle, kitlelerin "eylemsizlik ya da serüvencilik" tuzağıyla karşı karşıya getirilmesinin önlenip önlenemeyeceği, nasıl önlenebileceğidir.

Bu soruyu doğru yanıtlayabilmek, herşeyden önce, sağ ve "sol" oportünizmin etkinliğinin, kendi güçlerinden değil, antifaşist güçlerin eylem birliğinin yetersiz düzeyinden geldiğini görebilmekten geçer. Bu gerçeği görememek, kaçınılmaz olarak, ivedi ve baş görev olan eylem birliği zorunluluğunu atlamaya, oportünizmin gücünü abartıp onu veri almaya ve giderek, oportünizmle mücadeleyi onunla aynı alanda yarışmayla eş görmeye götürür.

Oysa bugün, gerek sağ, gerekse "sol" oportünizm, gücünü kendinden almak şöyle dursun, eylemsizlik önerileri için de provokatif çıkışları için de, tek başına insiyatif kullanabilecek durumda bile değildir. Her ikisi de yaptıklarının sorumluluğuna başkalarını da ortak edebilme, başka güçlere en azından aynı doğrultuda gözükebilme çabası içindedir. Kahramanmaraş katliamının yıldönümündeki ve öncesindeki olaylar da bunu somut olarak kanıtlamıştır.

Dolayısıyla, eylemsizliğin ve serüvenciliğin yıkımlarını önleyebilmenin, hiçbir alanda onlara insiyatif bırakmamanın yolu, baş görevi gerçekleştirmeye eylem ve giderek cephe birliğini oluşturmaya yönelmekten ayrı değildir. Tam tersine öncelikle buradan geçmektedir. Temel sorun, antifaşist güçlerin kalıcı ve programlı eylem ve giderek cephe birliğine yönelik açık bir perspektife sahip olmak, bu birliği oluşturmak için her düzeydeki çalışmaları kat kat hızlandırmaktır.

Böyle bir perspektife sahip olmanın vazgeçilmez koşullarından biri, antifaşist, antiemperyalist, demokrasiden yana tüm güçlerin güç ve eylem birliğinin politik bileşiminde, bu güç ve eylem birliğinin hangi güçlerin biraraya gelmesinden geçtiğinde de net olmaktır. Her düzeydeki eylem birliklerinde, öncelikle antifaşist, antiemperyalist güçlerin temel unsurlarının biraraya gelmesini esas almak zorunludur. Antifaşist kitle eylemlerinin hedefleri, kapsamı ve biçimleri, ancak ve ancak, bu eylemlerde uzun erimli bir güç ve eylem birliğinin güçlerini biraraya getirmeyi esas alarak belirlendiği ölçüde amacına ulaşabilir. Böyle bir perspektifin yokluğu, eylem birliklerinin kalıcı kılınmasından ne kadar söz edilirse edilsin, her eylemde ya da her mücadele alanında, sadece yeni geçici müttefikler aramaya, yalnız kalmamayı ya da en kalabalık güçlerle birarada gözükmeyi baş ölçüt yapmaya götürür. Ya da tek başına kendi gücüne dayanan eylemlerle "herşeyin öncüsü" gözükmenin yolunu aramaya sürükler.

"Hem eylemsizliğe hem de serüvenciliğe karşı çıktığını" açıklayıp, bu eğilimlere karşı mücadelede antifaşist güçlerin güç ve eylem birliğini esas almamanın kaçınılmaz sonucu, herşeyi "serüvenciliğe karşı eylem alternatifi" bulmaya ya da yalıtlanmamaya indirgeyen bir anlayışa saplanmaktır.

Oysa bilimsel sosyalistlerin, serüvenciliğe karşı "alternatif" yaratmak ya da serüvenciliğin eylemlerinden soyutlanmamak gibi bir sorunları yoktur. Bilimsel sosyalistlerin politikası, antifaşist güçlerin eylem birliğine dayanan ve bu güçleri her düzeyde biraraya getirmeye yönelen bir eylem çizgisini oluşturmak ve bu eylem çizgisini sonuna kadar izlemektir. "Sol" serüvenciliğin antifaşist mücadelede ele geçirmeye çalıştığı insiyatifi ona verecek olan da, kitleleri eylemsizlik ve pasifizmin etkisinden koruyacak olan da, sadece böyle bir politikadır. Tek başına serüvenciliğe karşı "eylem alternatifi" çıkarmaya ya da ondan yalıtlanmamaya çalışmanın ise hiçbir zaman sonu gelmeyecektir, sonunda insiyatifi serüvenciliğe kaptırmanın onun peşinden sürüklenmenin önü alınamayacaktır. 24 Aralık eyleminin ortaya koyduğu bir görüntü de budur.

Egemen güçlerin, MHP destekli AP hükümetinin, işbirlikçi, tekelci büyük burjuvazinin geniş kitlelere karşı hazırlandığı saldırıları püskürtmenin, faşist tırmanışı durdurmanın, demokratik mevzileri güçlendirmenin bunu sağlayacak geniş yığınsal çıkışları örgütlemenin olanakları bugün vardır. Bunu, hem eylemsizliği telkin eden sağ oportünizmi etkisizleştirerek, hem de serüvenciliğin tuzaklarının önünü keserek yapmak mümkündür. Bunun yolu, antifaşist mücadelenin güçlerini biraraya getirmek, onların kalıcı eylem birliğini oluşturmak için ısrarlı, kararlı, sonuna kadar takipçi bir politika izlemekten geçer. Şimdi görev budur.

HOCAM TÜTENGİL'İN ARDINDAN

NURİ BURHAN

"Azizim Nuri,
15 Kasım 1979 günlü mektubunu alarak, esenlik haberlerine sevindik.

Biz de evcek iyi sayılırız. Öğretim mesleğini seçenler için sürekli olarak çalışıp araştırmak bile zorunluluk. Ancak, belli aşamalara ulaştıktan sonra, bir süre dinlenmeye hakkımız yok-var arasında.

Doçentlik tezini tamamlayıp ipi göğüsleyince bu hakkını kullanabilirsin.

Şükriye emekli oldu. Kaya master için Almanya'da. Deniz de bu yıl fakülteyi bitirmeye savaşıyor.

Başarı ve esenlik dileklerimle gözlerinden öperim. Selâm ve sevgiler. İstanbul, 25 Kasım 1979."

Evet, 7 Aralık 1979 tarihinde alçakça bir cinayete kurban giden Cavit Hoca'dan aldığım en son mektubu yukarıya olduğu gibi aktardım. Bu mektubu de her zamanki gibi kısa, özlü, öğretici ve yol gösterici

Artık, yazdıklarını okuyamayacak olsa da, çok emek verdiği bizlerin O nu tanıtma, onun için alabildiğince bir şeyler yapması bir insanlık borcu.

Kendisini ilk kez, 1964 yılı Kasım ayında, İktisat Fakültesi' nin ikinci sınıfında öğrenci iken tanımıştım. "Az gelişmiş ülkelerin toplumsal yapısı" dersini o veriyordu. Kısa boylu, kıvırcık ak saçları, koy renk gözlükleri, klâsik ve gösterişsiz giyimi ile ağır ağır yürüyerek, tam ders vaktinde kürsüye çıkarken, öğrenciler hocayı hiç de önemsememişlerdi. Ama, hiç vakit yitirmeden konuyu işlemeye başlayınca, birden hava değişmiş, akıcı ve etkileyici anlatımı, engin bilgisi ve derse ilişkin verdiği çok ilginç örneklerle sınıfta hemen otoriteyi sağlamış, ortalığı bir sessizlik kaplayıp, gözler pür dikkat kürsüye çevrilmişti.

Tütengil Hoca ile öğrencilik yıllarında sınavlar dışında başkaca özel bir görüşme yapamadım Onu, asıl 1974 yılı Ağustos ayında, Paris'te doktora öğrencisi iken karşılaştığımızda, pek az öğrencisine gülen bir şans sayesinde yakından tanıma olanağını buldum. Paris'e üç aylığına Jön-Türk'ler üzerine bir araştırma yapmaya gelmişti. Denilebilir ki, bu süre içinde hemen hergün beraberdik.

Son derece alçakgönüllü oluşu, aramızdaki yaş farkına karşın, eski hoca-öğrenci ilişkisini birden arkadaşlığa ve dostluğa dönüştürmüştü.

O günden bu yana ilişkilerimiz hiç kesilmedi. Hele, aynı yöreden oluşumuz ve doğduğu Tarsus'un Sebil köyünü yakından tanımam, dostluğumuza ayrı bir renk kattı.

Cavit Hoca, çok anlamlı ve düşündürücü kişisel ve ailevi özelliklere sahipti. Üniversite öğretim üyelerinin birçoklarından farklı olarak bunalımlı toplumumuzun varlıklı kesiminden gelmemişti. Köy kökenliydi ve bir köy öğretmeninin, bir eğitim emekçisinin oğluydu. Yabancı dille eğitim yapan bir okulda veya yabancı bir ülkede okuma olanağından yararlanamamıştı.

Ama, inanılmaz bir çaba sarfederek, ayrıcalıklı sınıftan olmamanın önüne çıkardığı bütün engelleri aşmasını bilmiş, ilk ve orta öğrenimini Tarsus'ta tamamlayınca "parasız yatılı" sınavını kazanarak Haydarpaşa Lisesi'ni 1940'ta bitirmiş, 1944 yılında İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Felsefe bölümünden diploma almış, bununla da yetinmeyip, daha sonra sosyoloji asistanı olarak girdiği İktisat Fakültesi'nden de mezun olup, profesörlüğe kadar yükselmişti.

Tütengil Hoca, herşeyden önce bilimin ve aklın yol göstericiliğine inanan bir bilim adamıydı. Bunun içindir ki, "düşünceyi olayların önüne geçirmeden meselelerimize çözüm yolları bulamayız" diyordu (1). Ama bir düşünce merkezi olan, olması gereken üniversitelerimizin durumundan yakınmadan da edemiyordu. Özellikle, her zamankinden daha çok bilimin önderliğine gereksinme duyulan bir ortamda, kendisi bilmin halkın hizmetinde olması gerektiğine inandığı için, bir çok öğretim üyesinin akademik ünvanlarını bir kazanç aracı olarak kullanmalarına çok üzülüyordu.

Örnek bir aile reisiydi.

Çok düzenli bir çalışma yaşamı vardı.

> KARANLIK GÜÇLER ONA 12 KURŞUN SIKABİLMİŞLER. O İSE KARANLIĞI AYDINLIĞA ÇEVİREBİLMEK İÇİN KENDİNE DİNLENME HAKKI BİLE TANIMAYIP SIKILAN KURŞUNLARIN EN AZ 7-8 KATI BİLİMSEL YAPIT VE MAKALE YAZDI

Araştırmalarında önyargılı olmaktan sakınır ve bilimsel nesnellikten şaşmazdı. Nitekim bir yapıtında, "önyargılar bizi yanılmalara götüren, gerçeği olduğu gibi görmekten alakoyan hayaletlerdir"(2) diyordu. Çalışmalarında ilk el kaynakları kullanmaya özen gösterir ve bulduğu belgelere de çok güç inanırdı. Derlediği bilgiler için, ancak başkalarının da görüş ve eleştirilerini aldıktan sonra yazmaya koyulurdu. Bu şekilde hazırlık yapılmadan yazılan kitaplar için "olgunlaşmadan koparılmış meyve" (3) sıfatını kullanırdı.

O çok iyi bir dilciydi. Ne yazık ki, düşünceleri çağdaşlaşamaya bazı meslekdaşları, Öz-Türkçeleşme akımına "Türkçe' yi sala bindirip sele salıverdiler" diye karşı çıkarlarken, konuşma ve yazılarında Öz-Türkçe sözcükler kullanmaya büyük bir özen gösterirdi. Bu yetenekleri dolayısıyladır ki, Türk Dil Kurumu'na uzun yıllar çok yararlı hizmetler sunmuştu. O nedenle, kendisine mektup yazarken, hata yapmamak için ne denli sıkıldığımı çok iyi anımsıyorum

Cavit Hoca, Anadolu'nun bağrından kopup gelmiş bir aydın olarak çağına ve içinde yaşadığı topluma karşı büyük sorumlulukları olduğunun bilincindeydi. Kendinin çok sevdiği bir deyimle, "el kesesinden sultanım develer olsun kurbanım" zihniyetine şiddetle karşı çıkıyor ve "bugün büyük şehirlerde oturan aydınlar sorunlarımız karşısında 'bana ne' diyemezler"(4) diye haykırıyordu.

O bilinçli bir anti-emperyalistti. Kalkınabilmemiz için, çarpık kapitalist sistemimizin derlenip toparlanabilmesi için, sonuna kadar dışarıya el açamayacağımızı, zira taşıma su ile değirmenin dönmeyeceğini bir takım ulusal özverilerde bulunup kendi kaynaklarımıza dönmemiz gerektiğini açıkça belirtiyor ve düşünce planında gelişmiş kapitalist ülkelerin "sömürge sosyolojisi" derslerine karşılık "az gelişmiş sosyolojisi" (5) ile karşı çıkmaktan başka çare yoktur, diyordu.

Diğer yandan, Cavit Hoca, düşünce özgürlüğünün ve demokrasinin yılmaz bir savunucusu idi.

"Araştırmalarda kullanılan yöntemler elbette tartışılabilir, ama her türlü araştırma özgür düşünme ortamını zorunlu kılar. Demokratik bir ülkede araştırma konularına sınır çizilemeyeceği gibi, araştırma sonuçlarının gizli tutulması da düşünülemez" (6) yargısına varıyordu. Bu nedenle, düşüncesinden dolayı yargılanan, bu yetmiyormuş gibi sonra da silahlı bir saldırı sonucu felç bırakılan bir başka değerli bilim adamı Doç.Dr. Server Tanilli davasında susmamış, TÜMÖD'ün isteği üzerine oluşturulan bilirkişi kurulunda, Prof.Macit Gökberk, Prof.Berna Moran, Prof.Nuri Karacan ve Prof.Öztekin Tosun gibi öteki onurlu bilim adamlarının yanında yer almış ve onlarla birlikte özgürlükler konusunda bilimsel bir incelemenin en güzel örneklerinden birini vermiştir(7).

Bunların ötesinde, belki de en önemlisi, onun ülkemizde varolan düzenin adaletsizliğini ve eşitsizliğini çok iyi bilmesi ve bu düzenin mutlaka değişmesini, ama demokratik yollardan değişmesini istemesiydi.

Aslında bu büyük insanın erdemleri bir makalaye sığdırılamayacak kadar çok. Öyle sanıyorum ki, anımsayıp sıralamaya çalıştığım bu özellikleri bile, daha önce katledilen öteki bilim adamları, öğretmenler, işçiler, öğrenciler ve diğerleri yanında, onun niçin demokrasi ve halk düşmanlarınca bir hedef olarak seçildiğini açıklamaya yeter.

Bir karşılaştırma yaptım da, karanlık güçler ona 12 kurşun sıkabilmişler. O ise, karanlığı aydınlığa çevirebilmek için, kendine dinlenme hakkı bile tanımayıp, sıkılan kurşunların en az 7-8 katı bilimsel yapıt ve makale yazmış.

Sıkılan kurşunlar, Tütengil Hoca'nın yurt, insan ve demokrasi aşkı ile dolu kalbini durdurdular. Acaba, tarihin akışını durdurabilecekler mi?

1) C.O. Tütengil, Türkiye'de Köy Sorunu, İstanbul, 1969, s.62.

2) Tütengil, Sosyal Bilimlerde Araştırma ve Metod, İstanbul, 1975, 3.b., s.43.

3) Tütengil, "Olaylar - Yayınlar - Haberler", Sosyoloji Konferansları, 17. Kitap'tan ayrı basım İstanbul, 1979, s.148.

4) Tütengil, Köy Sorunu, a.g.e., s.98.

5) Tütengil, Az Gelişmenin Sosyolojisi, İstanbul, 1971, 2.b., s.141,172.

6) Tütengil, Sosyal Bilimlerde Araştırma ve Metod, a.g.e., s.3, 97.

7) M.Emin Değer, Bir Bilim Adamının Savunması: Tanilli Dosyası, İstanbul, 1978, s. 216/217

Alaybeyoğlu yaşıyor, yaşayacak!

19 Aralık 1979 günü faşistler tarafından Adana'da katledilen Türkiye İşçi Partisi üyesi Mehmet Alaybeyoğlu, ölümünün 1. yıldönümünde çalıştığı işyerinde ve Adana TİP Lokalinde yapılan toplantılarla anıldı. Parti lokalinde yapılan toplantıda şehitler için saygı duruşu ve Adana Merkez İlçe Başkanının konuşmasından sonra, Alaybeyoğlu'nun insan özgürlüğü, sınıfsız, sömürüsüz bir toplum kurulması için Türkiye İşçi Partisi saflarında verdiği mücadele anlatıldı. Alaybeyoğlu'nun sosyalizme olan inancı, bu inancı doğrultusunda parti üyesi olmadan önce bile Türkiye İşçi Partisi çizgisinde mücadelesi, Partili olduktan sonra Parti disiplinine uyması anılara dayanılarak anlatıldı.

Mehmet Alaybeyoğlu'nun çalıştığı işyerinden bir arkadaşı onun örnek Partili olduğunu söyleyerek bir anısından söz etti:

"Bir arkadaşın evinde biraraya gelmiştik. Kendisi ocak tüpü almak için gideceğini söyledi. Ben Partiye gideceğimizi, önemli bir işimiz olduğunu söyledim. Yanına evinde biraraya geldiğimiz arkadaşımızın kardeşini verdik ve bizPartiye geldik. Ne yazık ki, yarım saat sonra arkadaşımızın faşistler tarafından katledildiğini öğrendik'

Alaybeyoğlu'nun çalıştığı Sıtma Savaş Enstitüsü Müdürü son olarak söz aldı ve şöyle dedi: "Mehmet Alaybeyoğlu'nu bir yıldan beri tanırdım. Beraber birarada çalıştık. Gerek Partiye ve sosyalizme olan inancı, gerekse işyerindeki çalışması, sendikal alanda verdiği mücadele ve arkadaşlarına karşı davranışları, herkese yoldaşça davranması ile kendini gösteren, yoldaşlık ilkelerini hayatının her alanında uygulayan bir arkadaşımızdı."

Daha sonra Mehmet Alaybeyoğlu için yazılan şiir okundu. Nazım hikmet ve Ceyhun Can'dan okunan şiirlerle toplantı sona erdi.

Enerji bunalımı

Programlı karanlık

Türkiye, Abdülhamit dönemi de dahil tarihinin en karanlık gecelerini ve konutlarda, resmi dairelerde, okullarda, işyerlerinde en soğuk günlerini yaşıyor. Fabrikalar ya elektrik kesilmelerine uygun çalışma düzeni yaratmaya uğraşıyor, ya da kapanıyorlar.

Durumun daha da kötüye gitmesi beklenmelidir. Ufukta hiç çözüm işareti görülmüyor. "Programlanmış Karanlık", kısa dönemde durdurulması olanak dışı bir gelişmeyle ülkeyi bir baştan bir başa kaplamakta. Gerçekten bugün ülkenin enerji sektöründe akıl almaz sorunlara boğulmasının kökeni Marshall planı günlerine dayanıyor: Marshall planıyla başlayan bu "karanlığın programlanması" süreci sonraki yıllarda gittikçe yoğunlaşarak üstümüze çökmeye devam ediyor: Ülkenin enerji gereksinimi özellikle 2. Dünya Savaşının hemen sonrasından başlayarak ve her yıl artan oranlarda, ucuz ve bol olduğu gerekçesiyle, petrolle karşılanıyor. Bu dönemde ülke kaynakları gözardı edilmiş, geliştirilmemiş ve kullanımları en ilkel düzeylerde kalakalmıştır. Kalkınmanın, sanayileşmenin en temel girdisi olan enerji sektöründe dışa bağımlılığın inanılmaz boyutlara ulaşması önemsenmemiştir.

Örneğin 1960'tan 1975'e kadar petrolün genel enerji tüketimindeki payı yüzde 15'ten yüzde 51.4'e ve 1978 ve 1979 yıllarında da sırasıyla yüzde 63,2 ve yüzde 61'e yükselmiştir.

Tüm batı dünyasının petrolün "pahalı" olduğunu oldukça etkili bir ekonomik krizle ilk defa öğrendiği 1967-68 yıllarından bu yana 10 yılı aşkın bir süre geçti. Bu arada kolay öğrenemeyenlerle iyi öğrenmeyenleri pek kötü yakalayan bir petrol krizi daha 1973-74 yıllarında dünyayı kasıp kavurdu. 1967'lerde Türkiye'de petrolün genel enerji tüketimindeki payı henüz yüzde 30.9'dur. 12 yıl içinde bu oran, petrol kaynaklı iki ekonomik bunalıma, ülke ekonomisindeki sürekli kötüye gidişe rağmen yüzde 100 artarak içinde bulunduğumuz yılda % 61'e yükselmiştir. Yeryüzünde Türkiye'ye uzaktan bile olsa bu alanda yaklaşabilen ülke yoktur. 1967-68 ekonomik bunalımından sonra gelişmiş-geri kalmış tüm ülkeler petrolün enerji tüketimindeki payını artırma yolunda önlemler almışlardır. Bizdeki durum ise petrolün yerden fışkırdığı Suudi Arabistan'la bile karşılaştırılamayacak gelişmeler göstermiştir.

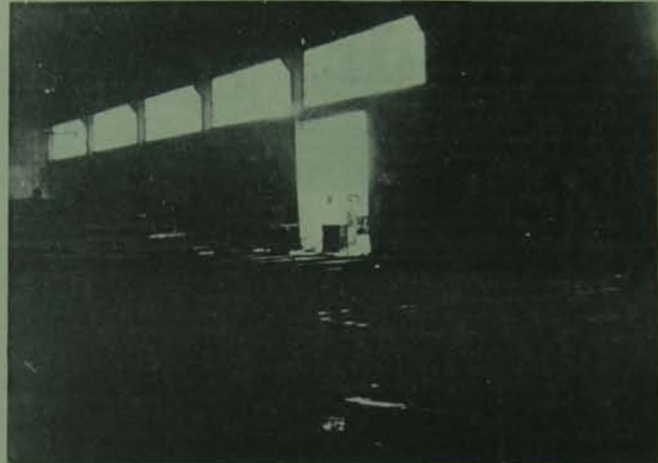
Özellikle 1970 yılından sonra petrolün ülke içi üretimindeki payı da giderek azalmış, yani bu temel enerji kaynağı daha az üretilebilir olmuştur:

Ülke İçi Petrol Üretimi

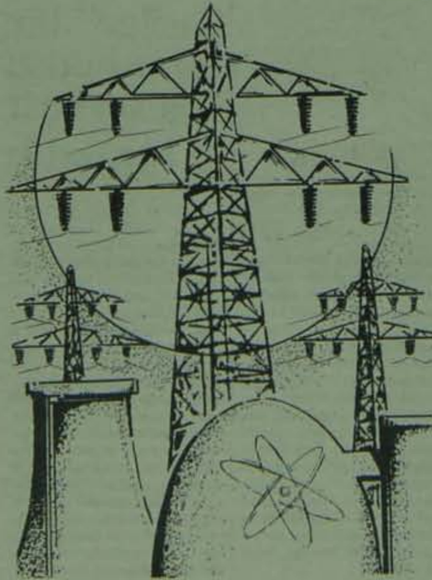
Yıllar	Üretim Miktarı Bin Ton
1970	3.542
1974	3.309
1975	3.095
1976	2.596
1978	2.653
1979 (ilk 10 ay)	2.383

Bu ise hem tüketimdeki artış hem de üretimdeki düşme nedeniyle sürekli olarak daha fazla petrol ithal etme anlamına gelmiştir. İthal edilen petrol için döviz gereklidir. İçinde bulunduğumuz yılın ilk on ayı, petrol ve ürünleri yönünden son yılların en sıkıntılı dönemi olmasına karşın, petrol ve ürünleri ithali için tüm ihracat gelirlerinin % 60'tan fazlasının harcanmasını gerektirmiştir. Oysa yeterli miktarda petrol ve ürününün ithali için tüm ihracat gelirleri de yetmemektedir. Yani 50 milyona yakın nüfusuyla ülkemiz tüm bir yıl boyunca sadece petrol ve ürünleri ithali için çalışıp didinse bile yeterli dövizi kazanamayacaktır. Hastaların ilaçsızlıktan ölüp gitmeleri, fabrikaların kapanması, kömürlerin madenlerden soğuk konutlara nakledilememesi, elektriğin haberli habersiz günlük mesai saatinden daha uzun süreler için kesilivermesi ve daha pek çok alışılacakmış gibi görünen ve insana yaşamayı zehir eden sıkıntının nedeni işde budur: bağımlılığın bu derecesi işgal altındaki ülkelerde bile görülmemiştir.

Peki, çaresiz miyiz? Bunun kurtuluşu yok mudur? Kısa dönemde durumun daha da kötüleşmesini beklemek gerekiyor.

Enerji bunalımın faturasını emekçiler ödüyor

Çünkü şimdiye kadar her hükümet, işin çözülmez hale gelmesi için elinden geleni yaptı ve yapıyor. CHP ağırlıklı hükümet döneminde Merkez Bankası ile TPAO arasındaki sürtüşmeler yüzünden 1979'un ilk 5 ayında bağlantısı olduğu halde alınamayan ham petrol yerine spot piyasadan 850 bin tonluk petrol ürünü satın alınmıştı. Spot piyasası, serbest petrol pazarı demek; tutturan, tutturabildiğine satıyor. Spot piyasasındaki fiyat, bağlantı sonucu alınan petrolün fiyatının hemen hemen iki misli. Bir böyle "gayri ciddi" nedenlerden kaynaklanan kayıplar var. Öte yandan enerji yatırımlarında sürekli gözlenen gecikmeler 1980 ve sonrası yıllarda Türkiye enerji açığının artık kapanamaz hale gelmesine sebep olacak boyutlarda. Türkiye Elektrik Kurumu' nun 1972-1984 yılları arasındaki yatırım programının, bu oniki yıllık dönemin 8. yılının sonunda ancak yüzde 21'i gerçekleştirilebilmiştir. Türkiye Kömürleri İşletmesi enerji yatırımları programında gerçekleşme oranı ise yüzde 27 dolaylarında kalmıştır. Türkiye Petrollerinin 1973-1983 arası yatırım programının gerçekleşebilen bölümü de yüzde 36'dır. Kamu kurumları arasında yatırım programını gerçekleştirmeme açısından başı çeken de Devlet Su İşleri Programlanmış yatırımlarının gerçekleşme oranı yüzde 12.4.

Hükümetler bir yandan dışa bağımlı ham petrol ve ürünleri tüketiminni teşvik edip artırırken, bir yandan da ülke içi kaynakların geliştirilmesini, kullanılabilirliklerinin iyileştirilmesini sağlanması işini alabildiğince savsaklamışlar, savsaklıyorlar. 1979'da enerji şektöründe geçen yıla oranla yüzde 10 artış programlanmışken gerçekleşme sadece yüzde 1.6. Ülkede kişi başına birincil enerji tüketim rakamları devamlı düşüş gösteriyor:

1977'de kişi başına 792 kg taşkömürü eşdeğeri tüketilirken, bu rakam

1978'de 780 kg.a ve

1979'da da 729 kg.a düşüyor. Bu arada Türkiye'de nüfusun yarısına yakın bir bölümünün henüz elektrik enerjisi ile yakından tanışmadığını unutmamak gerek. Nüfusumuzun yüzde 50'si evinde, gecekondusunda, çadırında, damında henüz elektrik düğmesini çeviremiyor. Kısa dönemde de çeviremeyecek.

Özellikle Ankara, İstanbul, İzmir gibi büyük ve kışları soğuk geçen şehirlerde ısınan konut ve çalışma yeri sayılacak kadar azalmakta. Bu kış kar yağsa da yağmasa da memleketin büyük bir bölümü için "en soğuk kış" olacak. Petrol ürünleri yok, kömür hem yeteri kadar yok, hem de petrolsüzlükten, olan da kullanım yerine ulaştırılamıyor. Ama sıfır altı derecelerde ısınmadan yaşamak olanak dışı. Bugünlerde özellikle Ankara'nın koca koca yapılarının dal budak salmaya başladıkları kolayca gözlenebilir: bacası bile olmayan o modern (!), boydan boya camlı apartmanların ya camları kesilerek ya duvarları delinerek soba boruları uzanıyor dışarıya. Odun bulan odun sobası, kömür alabilen kömür sobasını kurmakta. Geriye kalanlar da elektrik enerjisini ısınmakta kullanıyorlar. Şimdilik. Şimdilik çünkü, yazın bile yeterli olmayan elektrik enerjisi, yetersiz konut tesisatlarının kaldıramayacağı yüklerde ısınmaya yöneltilince kesintilerin giderek artması kaçınılmaz olacak. Ancak elektriğe para ödeyerek elektrikle ısınmak, hele son zamlardan sonra herkesin kârı değil. Maaş ya da ücretinin tümünü elektrik faturasını karşılamaya ayırmak istemeyenler elektriği "saatsiz" kullanma yollarını deniyorlar. "Elektrik hırsızlığı" sıkıyönetim suçları kapsamına alınmazsa, önlemek olası değil...

Durum gerçekten karanlık. Çıkış yolu yok gibi görünüyor, ama var. Tarihin hiç bir döneminde hiç bir toplum çözümü olmayan sıkıntılara düçar olmadı. Bizim ülkemiz de bu kuralın dışında değil. Çıkış yolunu ciddiyetle merak edenler, çözümü öğrenmeyi isteyenler Demokratikleşme için Plan 78'–82' adlı çalışmanın 630'dan 745'inci sayfaya kadar olan bölümünü okumalılar. Orda çözüm. çok açık, sade ve kesin kanıtlarla sergileniyor.

Lenin'in 110. yılında O'nun yolunda

○ SBKP Merkez Komitesi'nin kararıyla tüm Parti örgütlerine ve tüm Sovyet halkına, Lenin'in 110. doğum yıldönümü olan 1980 yılının politik ve çalışma atılganlığının yükseltildiği, 25. Kongre hedeflerinin gerçekleştirilmesinin hızlandırıldığı bir jübile olarak kutlanması yönergesi verildi.

Tüm dünya ilerici insanlığı 1980 yılında uluslararası işçi sınıfının ve tüm ezilen halkların yüce önderi, çağdaş komünist hareketin kurucusu Vladimir İlyiç Lenin'in 110. doğum yılını kutlayacak. 24 nisan 1870'de dünyaya gelen Lenin'in kurduğu, işçi sınıfının ilk yeni tipte devrimci partisi SBKP'nin Merkez Komitesi önceki hafta açıklanan kararıyla, 1980 yılının tüm ülkede politik çalışmaya ve emek yarışına yeni bir atılganlığın kazandırıldığı, Parti'nin 25. Kongre kararlarının uygulanması için çabaların yoğunlaştırıldığı, ideolojik ve eğitsel faaliyetin yükseltildiği bir jübile olarak kutlanmasını kararlaştırdı.

SBKP MK'nin kararında 1980 Mart ve Nisan aylarında, "Lenin gibi komünistçe yaşayalım, çalışalım ve savaşalım" sloganı altında, MK'nın Kasım 1979 Plenum'undaki kararları ışığında Parti örgütlenmesinin görevlerini tartışmak için açık parti toplantılarının düzenleneceği bildirildi. Beş yıllık plan hedeflerini gerçekleştiren çalışma kollektiflerine ve emekçilere verilmek üzere bir "Lenin şeref diploması"nın hazırlandığı da açıklandı.

SBKP MK'nin kararında Lenin'in öğretisinin çağımız için taşıdığı büyük devrimcileştirici rolün kaynakları sıralanarak, "Lenin'in katkıları olmadan bir marksizm ne vardır ne de olabilir. Leninizm günümüzün marksizmi, uluslararası işçi sınıfının bütünsel, tutarlı ve sürekli gelişen öğretisidir" denildi. Lenin'in insanlık tarihine en büyük katkısının, yeni tipte proletarya partisini yaratmak olduğu belirtilen kararda, SBKP'nin ve Sovyet halkının bütün zaferlerinin başlıca kaynağının, partinin ve halkın parçalanamaz birliği, komünistlerin en geniş emekçi halk kitleleriyle yakınlaşma ve kaynaşma ve onların enerjisini kahramanlığını ve atılganlığını harekete geçirme yeteneği olduğu vurgulandı.

SBKP MK'nin kararında daha sonra şöyle devam edildi: "Kaynağında Lenin'in bulunduğu uluslararası komünist hareket zamanımızın en etkin politik gücü haline dönüşmüştür. Lenin'in geliştirdiği ideolojik-teorik, politik ve örgütsel ilkeler, bugün de işçi sınıfının devrimci partilerinin faaliyetlerinin temelinde yatmaktadır ve mücadelelerinde ve zafere ulaşmalarında onlara yol göstermektedir. SBKP, proleter enternasyonalizminin bayrağını gururla taşıyor ve uluslararası komünist ve işçi hareketinin bütünlüğünü ve tüm anti-emperyalist barışsever güçlerin eylem birliğini istiyor."

Çağdaş gelişmelerin, Lenin'in emperyalizmi kapitalist toplumun en yüksek aşaması olarak tanımlamasının doğruluğunu canlı biçimde kanıtladığı vurgulanan kararda daha sonra şöyle dendi: "Toplumsal yaşamın süreçlerini derin bir çözümlemeden geçiren SBKP ve kardeş partiler marksizm-leninizmi yaratıcı biçimde geliştirmektedirler. Son birkaç yılda marksizm-leninizmin hazinesi, yeni sosyo-ekonomik sistemin gelişmesini yöneten yasalara ve komünist toplumu kurmanın araçlarına ilişkin kavramlarımızı çok büyük ölçüde zenginleştiren ve netleştiren, gelişmiş sosyalizmle ilgili bir öğretiyle zenginleşti. Gelişmiş sosyalist toplumun kuruluşu sürecinde işçi sınıfı partisinin aynı zamanda tüm halkın öncüsü ve partisi haline geldiğine ve proletarya diktatorlüğü devletinin tüm halkın devletine dönüştüğüne ilişkin sonuçların, ve Sovyet halkının yeni bir tarihsel bütünlük olduğuna ilişkin öngörünün büyük teorik ve politik önemi vardır. SBKP'nin 23., 24. ve 25. Kongre kararları, Partinin Program belgeleri ve yoldaş Brejnev'le diğer parti liderlerinin yapıtlarıyla devrimci teoriye önemli katkılarda bulunulmuştur."

Portekiz'de birbiri peşisıra yapılan genel ve yerel seçimlerde Portekiz Komunist Partisi'nin başı çektiği Halk Birliği İttifakı'nın (APU) önemli başarılar göstermesi, tüm ülkede yığın eylemlerini güçlendirici bir etki yarattı. Sosyalist Parti'nin sağ politikasından yararlanan gerici güçlerin yeni konumlar elde etmesine karşın, Portekiz halkına devrimci-demokratik bir alternatif sunan APU'nun özellikleri sanayi merkezlerinde hızla güçlenmesi, işyerlerinde, tarım işletmelerinde emekçilerin birleşik eyleminin gelişmesine yardımcı oluyor.

SSCB'nin dış politikasının proleter sosyalist enternasyonalizminin ve barış içinde birarada yaşamanın ilkelerine dayandığı belirtilen kararda, militarist ve gerici çevrelerin yumuşamaya karşı mücadeleyi yoğunlaştırdığı ve Cin yönetiminin politikasında emperyalizmin doğrudan bir işbirlikçisi olduğu vurgulandı. Burjuvazinin ve ideologlarının, her boydan oportünist ve revizyonistlerin marksizm-leninizmi çarpıtmaya, bilimsel sosyalizm teorisiyle o'nun sosyalist ülkelerdeki uygulanışı arasındaki çelişkiler aramaya çalıştıklarına değinilen kararda, komünistlerin bu girişimlere karşı, saflarını uluslararası ölçüde sıklaştırarak ve burjuva ideolojisine, revizyonizme, dogmatizme ve milliyetçiliğe karşı durmadan savaşarak yanıtladıkları belirtildi.

SBKP MK'nin kararında, Parti'nin ve Komsomol'un gerek politik ve gerekse ekonomik eğitim çalışmalarında, eğitim kurumlarında ve tüm ideolojik ve eğitsel çalışmalarda, Marks, Engels ve Lenin'in yapıtlarıyla SBKP'nin tarihsel deneyimin derinlemesine incelenmesine ağırlık verilmesi Kararda ayrıca, Parti yaşamının Leninist ölçütlerinin ve Parti önderliği ilkelerinin şaşmadan gözetildiği, Parti içi demokrasinin, eleştiri ve özeleştirinin tutarlı biçimde geliştiği, SBKP'nin her üyesi üzerine gitgide daha büyük görevlerin düştüğü vurgulandı. SBKP'nin ve O'nun Merkez Komitesi'nin, Leninist devrimci, askersel ve çalışma geleneklerinin bekçisi olduğu ve bunları durmadan yükselttiği belirtildi.

Kararın sonunda şöyle denildi: "SBKP Merkez Komitesi, komünistleri, Komsomol üyelerini, ve tüm Sovyet halkını, Vladimir Lenin'in yıldönümü kutlamaları onuruna komünizm için savaşta yeni başarılar kazanmaya ve Beşinci Beş Yıllık Plan'ın son yılı, Lenin'ci tarzda üstün bir başarı yılı yapmaya çağırır."

5 kıtadan haberler

SBKP – JPK BİLDİRİSİNDE İKİ PARTİ ARASINDAKİ GÖRÜŞ AYRILIKLARININ GİDERİLDİĞİ AÇIKLANDI

Sovyetler Birliği'ne resmi bir ziyaret için giden Japonya Komünist Partisi heyetiyle SBKP temsilcileri arasında sürdürülen görüşmeler sonuçlandı ve bir ortak bildiri yayınlandı. Heyetin başında bulunan JKP Genel Sekreteri Miyamoto da Japon televizyonunda yaptığı bir konuşmada, Sovyetler Birliği ile ilişkilerin geliştiğini belirtti. İki parti arasında yayınlanan ortak bildiride, JKP ile SBKP arasında 1960'lı yılların başında ortaya çıkmış olan görüş ayrılıklarının tümüyle giderildiği açıklandı. Ortak bildiride her iki partinin ülkelerinin tarihsel koşulları ve somut gerçekleri gözönünde tutularak sosyalizm ve komünizmin kurulması için uygulanacak politikaları serbestçe saptama hakları olduğu belirtildi.

KAMBOÇYA HALK CUMHURİYETİ'Nİ TANIYAN ÜLKELERİN SAYISI 31'E YÜKSELDİ

Kamboçya Halk Cumhuriye'tini tanıyan ülkelerin sayısının bir yılda 31'e yükseldiği bildirildi. Emperyalist ülkelerin Kamboçya Halk Cumhuriyeti'nin uluslararası alanda tanınması için yaptığı tüm girişimlere karşın, genç devletin 31 ülke tarafından tanınması diplomatik bir başarı olarak kabul ediliyor. 8 Ocak 1979 günü gerici Çin yönetiminin desteğindeki katil Pol Pot rejiminin Kamboçya ulusal kurtuluş güçleri tarafından yıkılması ile kurulan Kamboçya Halk Cumhuriyeti'ni ilk tanıyan ülkeler bilindiği gibi Sovyetler Birliği ile Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti olmuştu. Bugün Kamboçya Halk Cumhuriyeti'ni tanıyan ülkeler arasında sosyalist topluluk ülkeleri ile bazı bağlantısız ülkeler yer alıyor.

İRAN'DA DEVLET BAŞKANI VE PARLAMENTO SEÇİMLERİNİN 10–11 ŞUBAT TARİHLERİNDE YAPILACAĞI AÇIKLANDI

İran'da Devlet Başkanlığı ve Parlamento için 10-11 Şubat 1980 tarihlerinde seçim yapılacağı açıklandı. İran Devrim Konseyi'nin İçişleri Bakanı Rafsandiyani'nin "Ramdan" gazetesine verdiği bir mülakatta 1980'de yapılacağı önceden açıklanan seçimlerin kesin tarihleri belirtildi. İran İçişleri Bakanı, seçilecek olan İran İslam Cumhuriyeti Parlamentosu'nun 270 üyeli olacağını ve parlamentonun en yüksek karar organı olacağını açıkladı. İran İçişleri Bakanı, seçilecek olan yeni parlamentonun yeni hükümeti seçmesiyle İran Devrim Konseyi'nin görevinin son bulacağını ve bu konseyin kaldırılacağını bildirdi. İran'da yapılacak olan devlet başkanlığı ve parlamento seçimlerine yurtdışında bulunan İran'lılar da katılabilecek.

ABD'de "Wilmington'lu On'lar"dan sonuncusu da serbest bırakıldı

Ben Chavis

ABD'de 18 Ocak 1972'de ırkçılığın en güçlü bulunduğu güney eyaletlerinden Kuzey Carolina'da bir bakkal dükkanını ateşe verdikleri iddiasıyla tutuklanan ve toplam 282 yıl hapse hüküm giyen dokuz siyah ve bir beyaz on ilericiden sonuncusu da önceki hafta serbest bırakıldı. "Wilmington'lu Onlar" olarak anılan ilerici Amerika'lıların tutuklu bulunan son üyesi protestan papazı Ben Chavis ve arkadaşlarının suçlandıkları kundaklama olayının, gerçekte Ku Klux Klan ve ulusal muhafızların ortaklaşa giriştikleri bir provokasyonun ürünü olduğu belirlenmişti. Geçen yıl Kasım ayında olayın başlıca tanığının ifadesini değiştirmesi üzerin davaya Federal Hükümet el koymuştu. Ben Chavis'in de salınmasından sonra şimdi davaya yeniden bakılması bekleniyor.

ABD'de ilerici zenci hareketinin de aktif militanlarından olan ABD KP Politik Büro Angela Davis, Chavis'in salınması üzerine verdiği bir demeçte, bunun önemli bir başarı olduğunu belirterek Chavis'in, ırkçı ve politik baskıya karşı Ulusal İttifak hareketinin başındaki yerini alacağını ve ABD'deki tüm politik tutukluların serbest bırakılması için mücadeleyi sürdüreceğini belirtti.

Küba, devrimin 21. yılını kutluyor

Batı küresinde sosyalizmin kalesi

Küba devriminin üzerinden tam 21 yıl geçti. Fidel Castro'nun önderliğindeki devrimci güçler 1 Ocak 1959 günü Havana'ya girmişler ve Küba halkına kan kusturan, emperyalizmin kuklası diktatör Batista'nın egemenliğine son vermişlerdi. Şanlı bir mücadele sonunda gerçekleşen bu zafer, sadece kukla bir diktatörlüğün sonunu belirlemekle kalmamış, aynı zamanda Küba halkı ve ülkesinin önünde yeni ufuklar açmıştı. Devrimden sonra sosyalizm yolunda, sosyalist ülkeler topluluğunun kopmaz bir üyesi olarak ilerleyen Küba Cumhuriyeti, bu geçen yıllarda her geçen gün yeni kazanımlar elde ettiği gibi, dünyanın her yanındaki ulusal kurtuluş güçlerinin sağlam bir destekçisi, güvenilir bir yandaşı olmuştu.

Küba Cumhuriyeti 22. yılına sosyalizm yolunda birçok kazanımlar elde etmiş olarak giriyor. Küba devriminin zafere ulaştığı 1 Ocak 1959 günü, ülke tam anlamıyla ekonomik bir çöküntüyü yaşıyordu. Genç Küba devletini bekleyen sorunların en başında, korkunç boyutlara varan enflasyonu yok etmek, sayıları resmi verilere göre 700 bini bulan işsize iş bulmaktı. Bu arada yılın sadece bir mevsiminde çalışan mevsimlik işçilerin sayısı da 300 bini bulmaktaydı. Genç devletin, yeni bir Küba yaratma yolunda güvenebileceği en önemli kaynak ise, o güne dek emperyalizm tarafından bir sömürü kaynağı olarak kullanılan şeker kamışı idi. Devrim öncesinde, Castro'nun da belirttiği gibi, Küba "şeker dışalımı yapabilmek için dışarıya şeker satan" bir ülke durumundaydı. Ancak şeker kamışı üretimi Küba'da yapılıyordu ve üstelik ülkenin en değerli geçim kaynağı idi. Devrimin görevi, bu geçim kaynağını yeterince, adil biçimde değerlendirerek Küba halkının yararına bir duruma getirmekti. Şeker, Küba'nın sosyalist yeniden kuruluşu yolunda önemli bir anahtar olacaktı.

Genç Küba Cumhuriyeti'nin 21 yılda bu konuda elde ettiği başarılar bütün dünyaya bir örnek teşkil etmiştir. Ülkede bir yandan işsizlerin sayısı yıldan yıla azalmış ve işsizlik tümüyle ortadan kaldırılmıştır. Tarım alanında uygulanan kooperatifçilik ve kollektifleştirme hareketleri, büyük çoğunluğu tarımsal alanda çalışan Küba halkının yaşam düzeyini önemli ölçüde etkilemiştir. Bugün Küba Cumhuriyeti eğitim, sağlık, işsizlik, pahalılık gibi toplumsal sorunların sosyalist bir plan uygulamasıyla çözüldüğü bir devlettir. Bu arada Devrim'den bu yana ülkede sanayi işletmelerinin ve kombinaların sayısında büyük bir artış görülmüştür. Ülkedeki ulusal gelirin artışı da halkın günlük yaşamına yansımıştır.

Küba Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bu yana en büyük başarı kazandığı alanlardan biri de dış politika olmuştur. Kuruluşundan bu yana bağlantısız ülkeler hareketinin içinde yer alan Küba, sağlam ve tutarlı antiemperyalist dış politikasıyla bağlantısız ülkelerin lideri konumuna gelmiştir. Geçtiğimiz yıl içinde Küba başkenti Havana'da düzenlenen Bağlantısız Ülkeler doruk konferansı, bunun bir göstergesi olmuştur.

Küba, 1959'dan bu yana uluslararası platformlarda Dünya Sosyalist ülkeler topluluğunun bir üyesi olarak, ulusal kurtuluş hareketlerinin destekleyicisi olmuştur. Afrika ülkeleri Angola, Mozambik ve Etyopya'daki kurtuluş hareketleri sırasında Küba büyük bir uluslararası dayanışma örneği vermiştir. Ülke bu arada zaman zaman emperyalizmin baskı ve tehditlerine uğramış, ancak ödün vermeyen kararlı barışçı tutumuyla bu baskıları kırmasını bilmiştir. Sovyetler Birliği başta olmak üzere sosyalist ülkelerin kardeşçe dayanışması da Küba Cumhuriyetini emperyalizmin saldırılarından koruyan önemli bir etmen olmuştur.

Küba, uluslararası ilişkilerinde ekonomik ve teknik işbirliğine de büyük önem vermiştir. Özellikle KEYK çerçevesi içinde sosyalist ülkelerle yapılan karşılıklı ekonomik ve teknik işbirliği Küba'nın sosyalist kuruluşuna büyük katkıda bulunmuştur.

Bugün 22. yılına giren Küba Cumhuriyeti sosyalist ülkeler topluluğunun en sağlam bir üyesi, bağlantısızlar hareketinin antiemperyalist kanadının en kararlı önderidir. Küba halkı, Devrim önderi Fidel Castro'nun önderliğinde, ülkede sosyalizmin kuruluşuna katkıları olan Che Guevera gibi kahramanları unutmadan güvenli olarak ülkede sosyalizmin tamamlanması ve komünizmin kurulması yolunda ilerlemektedir.

ABD, İRAN'A MÜDAHALE GİRİŞİMLERİNİN HESABINI ULUSLARARASI MAHKEMELERDE VERMELİDİR

İran'da ABD "casusluk merkezi"nin bir süre önce açığa çıkarılmasından sonra, İran'a karşı sürekli tehditler yönelten Amerika Birleşik Devletleri, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyini "İran'a ekonomik amborga uygulanması" istemiyle toplantıya çağırdı. Bir yandan İran'ın güneyindeki denizlere savaş gemileri göndererek bu ülkeyi silahlı tehdit altına almaya amaçlayan Amerikan emperyalizmi, diğer yandan da İran halkına karşı saldırıları için kendisine yeni yandaşlar arıyor. Batı Avrupa ve Japonya ile bu konuda da ilişki kuran ABD, Güvenlik Konseyi'ne de kendi saldırgan amaçlarını onaylatmak istiyor. Ancak Sovyetler Birliği, Amerika Birleşik Devletleri'nin bu oyunlarını bozdu ve ABD emperyalizminin İran'a yapmak istediği baskıyı kınadı.

Öte yandan İran Devrim Konseyi yetkilileri, İran ile ABD arasındaki anlaşmazlığın rehineler sorunu olmadığını, ABD-İran ilişkilerinin uluslararası bir komisyonda ele alınarak Amerikan emperyalizminin casusluk faaliyetlerinin yargılanması gerektiğini söylediler. ABD emperyalizminin İran'a karşı savaş kışkırtıcısı davranışları birçok ülke tarafından kınanıyor.

Zimbabwe'de zafer Yurtsever Cephe'nin olacak

Zimbabwe'de (Rodezya) ırkçı yönetim ile Yurtsever Cephe arasında uzun yıllardan beri süren mücadele yeni bir aşamaya ulaştı. Zimbabwe Yurtsever Cephesi ile ırkçı yönetim arasında imzalanan ateşkes anlaşmasından sonra, Yurtsever Cephe'nin gelecek yıl yapılacak olan seçimlere katılabileceği açıklandı. Bu arada BM Güvenlik Konseyi de Rodezya'ya uygulanmakta olan yaptırımları kaldırdı. Güvenlik Konseyi üyeleri Sovyetler Birliği ve Çekoslovakya, Rodezya ırkçı yönetimi ile Zimbabwe Yurtsever Cephesi arasındaki ateşkes anlaşmasının kapsamını yeterli bulmadıkları için oylamada çekimser oy kullandılar. Zimbabwe Yurtsever Cephesi'nin ateşkes anlaşmasını adil bulmadığını açıklamasının, SSCB ile Çekoslovakya'nın bu tutumuna yol açtığı belirtildi.

Öte yandan Zimbabwe Yurtsever Cephesi'nin elde etmiş olduğu bu yeni kazanımdan sonra emperyalizmin uşağı ırkçı-gerici güçlerin saldırıları da yoğunlaştı. Londra'da Yurtsever Cephe'nin liderlerinden Nkomo'ya bir suikast girişimi yapılırken, Rodezya'daki ırkçı rejime bağlı güçler sık sık imzalanan ateşkesi bozarak saldırılarda bulunuyorlar. Bu arada seçimleri Yurtsever Cephe'nin kazanması halinde, ırkçı Güney Afrika'nın Rodezya'daki ırkçılarla birlikte müdahale hazırlığı yaptığı bildirildi.

Geçtiğimiz ay içinde toplanan NATO Bakanlar Konseyi uzun süredir tartışılan bir konuyu karara bağladı ve Batı Avrupa'ya 600 orta menzilli Amerikan nükleer füzesinin yerleştirilmesini onayladı. Sovyetler Birliği'nin yaptığı tüm önerilere ve dünya barış güçlerinin protestolarına karşın alınan bu karar NATO'nun saldırgan yüzünün ve kimin gerçek savaş kışkırtıcısı olduğunun açığa çıkmasına yol açtı. Batı Avrupa'lı NATO üyesi ülkeler de bu kararı onaylarken özellikle Avrupa kıtasının geleceği konusunda büyük bir kumara girişmiş oldular.

NATO'nun Noel'i

Batı Avrupa'lı NATO ülkelerinin bu karara katılmalarının başlıca nedeni, ABD emperyalizminin bu konudaki ısrarı ve baskılarıydı. Sovyetler Birliği ile Varşova Paktı ülkelerinin Avrupa'daki güç dengesini "orta menzilli füzeler ve bombardıman uçaklarıyla" bozduğu yalanına dayanarak ortaya çıkan ABD emperyalizmi, SSCB'nin son zamanlarda yaptığı somut ve pratik "karşıtlık düzeyinin azaltılması, karşılıklı silah indirimi" gibi öneriler bir ölçüde Batı Avrupalı devlet adamları arasında yankı buldukları halde, NATO Bakanlar Konseyi toplantısında istediği kararı aldırmakta güçlük çekmedi.

Burada Pentagon'u asıl heveslendiren, böylelikle nükleer savaş alanını mümkün olan en büyük ölçüde Avrupa kıtasıyla sınırlı tutmaktı. Avrupa üzerinden nükleer orta menzilli füzelerle Sovyetler'e karşı bir saldırıya girişebilecek olan Washington, böylece karşı taraf kıtalararası füzelere başvurma olanağı bulamadan büyük tahribata yol açma olanağına sahip olacaktı. Avrupa'da çıkaracağı bir nükleer savaşı yine Avrupa'da bir "yerel nükleer savaş" boyutlarında tutmak, savaşı ABD topraklarına sıçratmadan kendi hedeflerine ulaşmak ABD emperyalizmine çok cazip geliyordu.

Washington, Avrupa'daki NATO ülkelerine bu planlarını dikte ettirirken, Avrupa'da sadece NATO ülkeleri ve saldırı hedefi olan Sovyetler Birliği ile diğer sosyalist ülkeler için değil, tüm Avrupa ülkeleri için çok tehlikeli bir durum ortaya çıkmıştır. ABD'nin Avrupa'lı NATO müttefikleri tüm koşullarda Amerikan stratejik silahlarının savaş alanları ve kaçınılmaz karşı nükleer darbelerin hedefleri haline dönüşmüşlerdir. Avrupa kıtası ile sınırlı bir yerel nükleer savaş bile Avrupa'da korkunç sonuçlar yaratabilecektir. ABD'nin Avrupa'lı işbirlikçileri kendi ülkelerini böylesi bir tehlikenin içine atmışlardır.

Ancak bu konuda henüz "herşey bitmiş" değildir. NATO militaristleri tarafından kabul edilmiş olan bu karar, bu ülkelerin parlamentolarında da onaylanmak zorundadır. Bu noktada, özellikle NATO ülkelerindeki barış güçlerine büyük görevler düşmektedir. Bu görevlerin en başında, NATO ülkelerinin parlamentolarının NATO Bakanlar Konseyi'nin "ateşle oynayan" bu kararını onaylamamalarını sağlamak için geniş kapsamlı bir mücadele verilmesi gelmektedir. Bu mücadelenin kazanılması barış için büyük bir kazanım olacaktır.

Dünya barış güçlerinin sürdürecekleri bu mücadelenin yanısıra, askeri yumuşama ve silahsızlanma için bir Avrupa Genel Konferansı'nın toplanarak karşılıklı silah indirimi ve silahlanma yarışının durdurulmasına çözüm yolları aranması, NATO tarafından son aylarda yaratılan kasıtlı gerginliği bir ölçüde de olsa yumuşatabilecek bir yol olacaktır. Dünyadaki tüm barış güçlerinin bu konuda dayatmaları NATO planlarını boşa çıkarma mücadelesinin içeriğindedir. Sovyetler Birliği ile diğer sosyalist ülkeler böyle bir konferansa hazır olduklarını çoktan ifade etmişlerdir.

• nail serikoğlu

Sosyalizm için dövüşen bir önder

STALIN

SBKP'nin ve Sovyet halkının önderi, dünyanın ilk sosyalist ülkesinin inşasının etkin önderi, faşist orduların istilasına karşı anayurdu savunma savaşının büyük yöneticisi Josef Stalin'in 100. doğum yıldönümü bütün dünyada kutlanıyor. 21 Aralık 1879'da doğan J.Stalin'in 100. doğum yıldönümü Sovyetler Birliği'nde de kutlanıyor. SSCB'de Parti Merkez Komitesi ve çeşitli yayın organları, Stalin'in önderliği ve dönemi üzerine çeşitli değerlendirmeler yapıyorlar. Bu önemli yıldönümünü kutlamak için, APN yorumcusu G.Gerasimov'un yaptığı değerlendirmeyi özetleyerek yayınlıyoruz.

Josef Stalin, 21 Aralık 1879'da doğdu. Stalin'in doğduğu günden bu yana yüzyıl, ölümünün üstünden ise çeyrek yüzyıldan fazla zaman geçti.

Stalin hakkında yazmak kolay değil. Tarihimiz, Stalin adına bağlıdır: Beş yıllık plan inşaatlarında SSCB, faşizmle mücadelede Sovyet halkı, savaştan sonra halk ekonomisinin yeniden kurulması ve daha sonraki ilerlemeler...

Bunlar, başarı ve zaferlerle dolu kahramanlık yıllarıydı. Bu yıllar, yeni bir dünya kuran sosyalist öncülerin şanlı dönemi olarak anımsanıyor.

Bunlar aynı zamanda yokluklarla, fedakârlıklarla ve hatalarla dolu zor yıllardı. Elem duyguları hâlâ bizimle birlikte.

İnsanlar "Vatan İçin, Stalin İçin!" diye haykırarak hücuma geçtiler. Gösteriş yapmadılar. Yanlarında kameramanlar yoktu. Öyle hissettiler. Ona sınırsız şekilde güveniyorlardı. O dönemin trajik özelliği buydu: Ama bu, kahramanca bir trajik özellikti.

Bazıları ise Stalin'in onayıyla yapılan haksız baskılardan zarar gördüler.

Savaş yıllarında Birleşik Devletler'in Moskova Büyükelçisi olan Avereli Harriman, anılarında bir devlet adamı olarak Stalin'e büyük değer veriyor. Harriman, Stalin'le yaptığı görüşmelere dayanarak bu sonuca varıyor ve kendisinin şahsen onun karakterinin olumsuz özellikleriyle karşılaşmadığını sözlerine ekliyor. Stalin'le Tahran'da, Yalta'da, Potsdam'da karşılaşan batılı liderler, bir devlet adamı olarak onun hakkında en değerli düşüncelere sahiptiler.

O yılların genel bilançosu kesindir: Sovyetler Birliği, tarihsel sürecin tüm akışına, ayrıca ve özellikle ülkelerin ve halkların sosyalist temellere dayanarak yavaş yavaş eski toplumdan yeni topluma geçişine etkide bulunmuş ve bulunmakta olan çok büyük bir sosyalist devlet olmuştur. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kuruluşunda kazanılan tartışmasız başarılar, Sovyet insanlarının ve yabancı gözlemcilerin nazarında Stalin adına bağlıdır.

Aynı dönem içinde Stalin'in putlaştırılması Sovyet toplumunun gelişme yolunda bir engel haline dönüştü. Stalin yanlışlara ve hatalara göz yumdu. Özellikle 1937 yılında, sosyalizm mevzilerinin güçlenmesi ölçüsünde ülkedeki sınıf mücadelesinin daha da şiddetleneceğini açıkladı ve bu sav kitlesel baskılar için temel oluşturdu.

Bütün bunlar, ülkemizin yaşantısında bir geçiş aşamasıydı. Ama batıda, özellikle şimdi, Stalin'in yüzüncü doğum yıldönümünün yaklaştığı şu günlerde "ödenmiş bir bedel" sorunu, o dönemin aşırılıklarının kurallı ya da rastlantısal karakteri sorunu, bu aşırılıkların yinelenmesine karşı güvenceler, öznel etmenin tarihteki rolü sorunları vb. ortaya atılmaya devam ediyor. Gerçeğin samimi biçimde aranması genellikle bunun ardında değildir. Bu sorunlar sadece kısmen tarihsel merakla, sözde Sovyet insanlarına duyulan insancıl kaygıyla ya da yeni bir disiplin olan "psikotarih" merakıyla açıklamak mümkündür. Bu onda dokuz antisovyet bir politikadır.

Batı'da Stalin'in yüzüncü doğum yıldönümünü sadece onun mirasının olumsuz kısmına dikkati çekmekle kalmayıp aynı zamanda zamanı çarpıtarak, yani ne olmuşsa öyle kalmış, ya da Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmi gözden düşürmek için yeterince çok şey kalmış, ya da olup bitenlerin kaynağı Sovyet düzeninin yapısındaymış, Leninizm ideolojisindeymiş gibi göstererek anıyorlar. Yani bir toplumsal olay olan sosyalizmin özünün değerlendirmesini sık sık Stalin'in değerlendirilmesiyle değiştirmek istiyorlar.

Hayatının yapıtı olan 14 ciltlik Sovyetler Birliği Tarihi'ni geçenlerde tamamlayan İngiliz tarihçisi E.Karr, yazın "1917-1929 Lenin'den Stalin'e Rus Devrimi" çalışmasını yayınladı. E.Karr, Stalin temasından antisovyet amaçlarla yararlanma denemelerinin değerlendirmesini yapıyor. İngiliz tarihçisi, şimdi solcuların "Ekim Devrimi'nin başarılarına gözlerini kapadıklarını ve sadece günahları gördüklerini" yazıyor ve şöyle diyor: "Ancak antisovyet histeri korosunda solcular katılmadan da yeterince ses vardır. Bu, meselelerin trajik durumudur. Zamanla Sovyetler Birliği'ne karşı aklın böyle histerik biçimde ayarlanmasından kurtulacağımızı umut ederim."

İngiliz "sovyetologu" Ronald Hingly ("Josef Stalin: İnsan ve Efsane") ve Amerikalı "sovyetolog", Harward Üniversitesi'nden Adam Ulam ("Stalin ve Dönemi") tarafından yazılan ve batıda yayınlanan Stalin'in politik biyografileri buna örnek olabilir. Yazarı "psikotarih"in olanaklarını abartsa bile Princeton Üniversitesi profesörü Robert Taker'in üç ciltlik daha iyi niyetli incelemesini biraz daha ayrı şekilde anmak gerekir.

Bu günlerde "Sovyet niyetlerinin" değerlendirilmesinde uzman sayılan Harward Üniversitesi profesörü Richard Pipes'ın sözde "Stalin'de devlet yöneticiliği için hiçbir yetenek olmadığına" ilişkin iddiasını, kasti önyargılılığın ve tarihsel nesnellik üzerine iddialardan açıkça vazgeçilmesinin tipik bir örneği olarak göstermek mümkündür. Pipes'ın bu düşüncesini aktaran İngiliz tarihçisi Ian Grey, bu yıl çıkan "Tarihsel Bir Kişilik Olarak Stalin" adlı kitabında şu yorumu yapıyor: "Bu ve benzeri düşünceler benim görüşüme göre, yazarlarının otoritesini sarsacak kadar gerçeklerle çelişkiye düşüyor, ama bunlar Batı'da onun hakkında yazılmış pekçok şey için tipiktir.. Batılı bilim adamları Stalin hakkında tarafsız yazmayı ya hemen hemen kasten reddettiler ya da yazamadılar."

Amaçları, sosyalist perspektife Stalin'in gölgesini düşürerek ve onun Lenin'den de, Marks'tan da koptuğunu "kanıtlayarak" kitleleri sosyalist perspektiften uzaklaştırmaktır.

Aslında kişiye tapma Lenin'e de, Marks'a da yabancıdır, tıpkı onların öğretisine olduğu gibi. Bunu doğrulamak için pekçok alıntı yapılabilir, keza kendilerini tanıyanları kişisel alçakgönüllülükleriyle etkileyen Marks ve Lenin'in yaşamları da örnek gösterilebilir.

Eğer neden, Marksizm Leninizm'de değişse nerededir?

Yanıt tek anlamlı değildir; çünkü olup bitenlerin nedenini nesnel ve öznel etmenlerin birbiriyle örülmesinde aramak gerekir.

Önce nesnel etmenler. Sovyetler Birliği'nin kuruluş yıllarını anımsayalım Onun sınıf düşmanları, 14 devletin başarısızlığa uğrayan askeri müdahalesinden ve ülke içindeki bozgundan sonra özel mülkiyeti kaldırma cesaretini gösteren yönetime kin beslemeye devam ettiler ve yeni "haçlı seferleri" hazırladılar. "Berlin-Roma-Tokyo" mihveri, Almanya'dan gelen faşist tehdit, Hitler'in kollektif güvenliğe yönelik Sovyet çağrılarını duymazlıktan gelen Batı ülkeleri tarafından yatıştırılması. Ülke içinde halk ekonomisinin sosyalist temeller üzerinde yeniden kurulması konusunda yapılan köklü reformlar için dışardaki fon bu şekildeydi. Daha sonra ise savaş ve ardından soğuk savaş. Durum yönetimin merkezileştirilmesini, disiplini, demokrasinin bir parça kısıtlanmasını, korkunç düşman karşısında dayanışmayı gerektiriyordu

Bütün bu yıllarda Stalin devlet çarkının başında bulunuyordu. Tarihsel öneme sahip sorunların çözümlendiği ve bazı yönlerde de çözümlenmiş olduğu bir dönemde en yüksek parti ve devlet makamlarında bulunan bir insanın yaptığı olumlu katkıyı yadsımak olanaksızdır. Bu arada Stalin'in Batı'lı biyografları bile, Sidney Hook'un bir eleştirisinde yazdığı gibi, "komünist partisi ve özellikle Ekim Devrimi'nin başmimarı olan Lenin'in katkısı olmasaydı Stalin'in elde ettiklerine erişemeyebileceğini açıkça gösteriyorlar".

Ancak bütün yararlılıklar — bu artık derin bir hatadır — özellikle Stalin'e atfedilmiştir, tüm zaferler yanlış olarak onun adına bağlanmaya başlanmıştır.

Bir dizi öznel etmen son derece olumsuz bir rol oynamıştır. Vladimir İ. Lenin, 1922 yılının sonunda, partinin 13. olağan kongresine gönderdiği mektupta bu hususa dikkati çekiyordu. Lenin bir kehanet gibi görünen şu endişeyi belirtiyordu:

"Genel Sekreterlik yapan Stalin yoldaş sınırsız bir egemenliği elinde topladı ve ben onun bu egemenliği her zaman yeterince dikkatli şekilde kullanıp kullanamayacağından emin değilim."

Stalin, gerçekten yıllarca eleştiri dışı kaldı, onun kuşkuculuğu ise yasaların çiğnenmesi için elverişli bir zemin yarattı. Teorik hatalara, volantarist eylemlere ve politik yanlışlara izin verdi.

Sovyet insanları Stalin'i aynı zamanda her zaman SSCB'nin savunulmasından yana, sosyalizm davası için dövüşen bir insan olarak tanıdılar. Ancak bu mücadelede o, doğru olmayan yöntemlerden de çekinmedi. İnsanlığın ezeli sorunu olan amaç-araç ilişkisi sorununu zaman zaman yanlış çözümledi.

1956 yılında kabul edilmiş olan "kişiye tapmanın ve bunun sonuçlarının önlenmesine" ilişkin SBKP MK kararnamesi, olup bitenleri açıklayarak, ama asla haklı göstermeksizin Stalin'in putlaştırılmasının Sovyet toplumuna zarar vermesine rağmen toplumsal düzenimizin yapısını değiştiremediğini ve değiştirmediğini belirtiyor. Söz konusu olan artık geçmişe karışmış bulunan tarihsel koşullarda rastlantıların bir araya gelmesidir. Bu tarihsel bir sorundur, bugünün sorunu değildir. Batı'da ise bu yıldönümünden sahte güncel bir konuşma için yararlanmaya yelteniyorlar. Örneğin "New York Times" gazetesi ve "International Herald Tribune" bir yıl önce Stalin'in 99. doğum yıldönümünde aşağıdaki başlıkla birer makale yayınladılar: "Stalin, Sovyet Duvarının Ardındaki Zehirli Kötülük Mirası." Yüzüncü yıldönüm için de benzeri çarpıtmalar devreye sokuldu.

Hayır, Stalin'in mirasının bu bölümü atılmış durumda. Acı da olsa, eleştirinin geçici zorluklar yaratacağını, düşmanların bu özeleştiriden, onu tümüyle komünist harekete karşı kullanarak kötü niyetle faydalanacaklarını önceden bilmek zor da olsa partimiz gerçeği söyledi.

Gördüğümüz gibi, cadıların toplantısı günümüze kadar uzadı. Ama özeleştirici bir girişimde bulunan parti, benzeri olayların tekrarlanmaması için sağlam güvencelerin yaratılması olanağından hareket etti.

O zamandan bu yana geçen yıllarda parti, kişiye tapmanın sonuçlarının ortadan kaldırılmasıyla ilgili büyük bir çalışma yaptı. Ülkemizde Sovyet demokrasisinin gelişmesi ve sosyalist yasaların sıkı sıkıya gözetilmesi için çok sayıda önlemler alındı. Sovyet insanlarına yurttaşlık hak ve özgürlüklerini garanti eden yeni Anayasa kabul edildi ve yürürlüğe girdi. Anayasa taslağının tartışılması sırasında Leonid Brejnev, önceki Anayasa'nın 1936'da kabul edilmesinden sonraki çeşitli yılların, "yasa dışı baskılarla, sosyalist demokrasi ilkelerinin, parti ve devlet yaşamının Leninist normlarının çiğnenmesiyle geçtiğini, bunun anayasa ilkelerine aykırı olarak yapıldığını, partinin bu uygulamayı kesinlikle kınadığını ve bunun hiçbir zaman yinelenmemesi gerektiğini" belirtti. Aralık ayında yapılan son SSCB Yüksek Sovyet toplantı döneminde Sovyet demokrasisini daha da geliştiren SSCB Yüksek Mahkemesi'ne, avukatlığa, SSCB Savcılığı'na, SSCB'de halk denetimine ilişkin yasalar kabul edildi.

Kadrolara özenli ve saygılı davranış atmosferi parti içinde ve ülkede yerleşti. Son 25. SBKP Kongresi'nde bunu Leonid Brejnev de belirtti.

Tarihin bir sayfası daha çevrildi.

İstiridye gibi olmamak

A. HAŞİM AKMAN

Geçenlerde, kendine özgü müzik uğraşısı içinde olan bir küçük burjuva sanatçının, yakın arkadaşıyla aralarında geçen bir konuşmaya tanık oldum. İstemeyerek. Ancak istemeyerek de olsa, tanık olduğum sözler bir gerçekliğin de yansımasıydı. Bu gerçeklikte, son zamanların kültür ve sanat etkinliklerinde yavaş yavaş belirmeye başlayan bir "kaçış"ın nedenini de görmek olası. Konuşma şöyleydi: "Niye adam gibi birşeyler yapmıyorsun?" diye soruyordu müzisyene arkadaşı, "adam gibi"liğin çerçevesini belirlemeden. O da: "Ne yani, Ahmet Arif'i mi söylememi istiyorsun? Sokaklarda, her gün 4-5 insan vuruluyor. Kurşunlanayım mı istiyorsun?" diyordu. Daha sonra ünlü bir tiyatro oyuncusuyla — ki o oyuncu, Yılmaz Güney'in "Arkadaş" filminde başrollerden birini oynamıştı: "Sait Faik seansları düzenliyoruz. Bu da yetiyor" diye belirtip kendi çıkış yolunu açıklıyordu.

Sokaklarda her gün en az 4-5 kişi vuruluyor. Doğru. Vurulan bu 4-5 kişiden bazıları, günlük politikadan uzak da olabiliyor kimi kez. İşte Cavit Hoca. Ak saçları, tutarlı bilim adamı kişiliğiyle, başına geleceklerden habersiz güpegündüz gitti. Yarın sıranın bir başkasında olmayacağını düşünmek bile ters. Artık, tahminlerin doğru çıkıp çıkmadığı bile tartışılır oldu. Olağanlaştı ölüm. Günde en az 4-5 kişi öldürülüyor. Bugün, onlardan biri olmaktan kurtuldun. Bu gün uzağından geçti ölüm. Ama nereye kadar böyle bu?

Şişli'deki Ümit Tiyatrosu "Kapalı Garaj" yapılacağı gerekçesiyle kapatılmıştı. Pek yankısı da olmamıştı o dönem. Tiyatro grupları için oynayacak yer sorunu genel bir sorun olmasına karşın. İşin ideolojik-politik yönü ve önemine de kimse tarafından dokunulmadı. "Sabotaj Oyunu" ve "Kerem Gibi" adlı politik içerikli oyunlar sergileniyordu bu salonda. Yerinden edilen, salonsuz bırakılan Dostlar Tiyatrosu bile o kadar "Kayıtlı Abone"si olmasına karşın tepki gösteremedi.

Burjuvazinin sistemli saldırıları gerek yaşam içinde, gerekse kültür ve sanat etkinliklerine karşı sürekli gelişti. Dönemin ayakta kalan tek ve tutarlı topluluğu olan Dostlar Tiyatrosu, yersizlikten dağıldı. Bugün yok. Ümit Tiyatrosu da o zaman söylenildiği gibi garaj maraj olmadı. Amacın salt salonu garaj yapmak olmadığı da sergilenen oyunların niteliğinden zaten ortaya çıkmıyor muydu? Demek ki başarılı oldular.

Dostlar, salondan çıkartıldıktan sonra bir süre, çeşitli yerlerde çalışmalarını sürdürdü. Ancak yukarıda da değindiğimiz gibi, sonunda dağılmak zorunda kaldı. Bu durum doğal olarak Türkiye tiyatrosunun geleceğini etkiledi, etkileyecek de. Dostların salonundan çıkartılmasıyla o sıralarda çalışmaya yeniden başlayan tiyatro okulu da dağıtıldı. Ayakta kalan sanırım bir tek HASAD var.

Bu gün Ümit Tiyatrosu'nun salonu, toplumsal bilincin geride bıraktığı, sululuğa varan "Gülmece" türünden oyunlar sergileyen iki topluluk tarafından paylaşılıyor. Sanatçılıkları çevirdikleri filmlerle tescilli Mete İnselel, Aydemir Akbaş, yeniden "Tiyatro" yapıyorlar. Bir de "Miyatro" var. Hem de oynayacak yer sorunuyla da karşılaşmadan. "Gülmece" türünden oyunlar sergiliyorlar. Şu sıralarda Atatürk Kültür Merkezi'nde sergilenen Brecht'in Artura Ui'sini de "Kürk Mantolu Madonna"lar izliyorlar. Devlet Opera ve Balesi'ne atanan faşist genel müdür Nazım'ın Bir Aşk Masalı (Ferhad ile Şirin) adlı balesini de yasakladı.

Yazının başından beri anlatmak istediğimiz şu: Burjuvazi, sınıf mücadelesinin önünü kesmek, ya da yolundan saptırmak için "terör" ilk sırada olmak üzere, çeşitli yöntemleri pervasızca kullanmaktan geri durmuyor. Bu arada, kitlelerin politikleşmesinde önemli işlevler görebilen kültür ve sanat etkinliklerini de kontrol edebilmek, dilediğinde bastırabilmek de öteden beri gündeminden çıkartmadığı bir konu durumunda. Bu düşüncenin bir parçası olarak politik nitelikli oyunlara, oyuncu, yönetmen ve topluluklara konan yasak halen yürürlükte. Son CHP ağırlıklı dönemde bu yasak, devlete bağlı kültür kurumlarında çatlatılmaya uğraşılıyordu. Ne var ki son olarak Ferhad ile Şirin'in programdan kaldırılması bu mücadelede karşılaşılabilecek engellemelerin bir başlangıcı sayılabilir. Bundan sonraki uygulamalara karşı geliştirilecek tavır, bu açıdan önemli.

Faşist terörün hergün aramızdan bir kaç kişiyi birden aldığı, yarının dünden, bu günden kötü olduğu/olacağı günler yaşamaktayız. Yaşayacağız. Burjuvazi, hergün artan bir istekle daha da çok susmamızı, bize sundukları yla yetinmemizi istiyor. Orhan Veli'nin bir şiiri var. Şöyle der:

Sizin için, insan kardeşlerim
Herşey sizin için,
Gece de sizin için, gündüz de;
...
Alınlardan akan ter,
Cephelerde harcanan kurşun
Sizin için mezarlar, mezar
taşları,
Hapishaneler, kelepçeler, idam
cezaları;
Sizin için, her şey sizin için.

Burjuva toplumda varolan gerçekliği yansıtan: insanın düzen ve düzenin sonuçlarıyla karşı karşıya kalışını sergileyen bir şiir. Evet. Burjuvazi, zulüm sürgün ve mahpusluklardan ayrıca, hergün en az 4-5 ölüm sunuyor. Her hareketin ardından "Yarın sıra sende" fısıltısı duyulur gibi. Ya bazı "Seans"larla yetinip kendi kendini tatmin edeceksin, ya direneceksin. Ya tek başına "tevekkül" içinde bekleyecek, ya da olman gereken safta, Nazım'ın da dediği gibi "bizimkilerin safı"nda olacaksın. Yoksa bu gün seni yaşamakla ödüllendiren bu kaçış, yarın tabutunu kaldıracak: o dört kişiyi de ortadan kaldıracak.

Yazarlara can güvenliği!

Türkiye Yazarlar Sendikası Genel Başkanı Aziz Nesin geçen hafta İstanbul'da düzenlediği bir basın toplantısında, faşist saldırıların son zamanlarda gittikçe yoğunlaştığına dikkat çekti ve bazı sendika üyelerinin sürekli olarak faşistler tarafından ölümle tehdit edildiğini söyledi. Aziz Nesin başta TYS'nin ikinci başkanı Demirtaş Ceyhun olmak üzere en az onbeş sendika üyesinin ölümle tehdit edildiğini söyledi. Nesin, sendika üyelerinden Uğur Mumcu ve Halit Çelenk ile üniversite öğretim üyesi Gencay Gürsoy ve Türk Tabibler Birliği Merkez Konseyi Başkanı Erdal Atabek'in de tehdit edilenler arasında olduğunu söyledi. Aziz Nesin, bugün çok sayıda yurttaşın aynı tehdit altında olduğunu kaydederek: "Uyarılması, artık aymaları gerekenleri uyarıyoruz. Bu gidişin sonu faşizmdir... Hiç kimse 'faşizmden bana ne! Bana dokunmayan yılan bin yaşasın!' dememelidir. Çünkü eninde sonunda o yılan herkese dokunacaktır." dedi. Aziz Nesin, bugün en ivedi sorunun demokratik hak ve özgürlüklerin korunması olduğunu belirterek bu konuda tüm ilericilerin birlik olmalarını istedi.

DEMİRYOL "Fırtına insanları" ÜZERİNE

GÜNDÜZ MUTLUAY

DEMİRYOL, BUNDAN SONRA DAHA GENİŞ ÇEVRELERDE, KİLELER ARASINDA TARTIŞILACAK. GERÇEKTEN TARTIŞMAYA DEĞER BİR FİLM OLDUĞU İÇİN TARTIŞILACAK.

Maden filminin yönetmeni Yavuz Özkan'ın yönettiği ve senaryosunu Mahmut Tali Öngören'le birlikte yazdığı Demir Yol "Fırtına İnsanları" filmi geçen hafta özel bir gösteride, "sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve sinema temsilcileriyle, üniversite öğretim üyelerine ve basına" sunuldu.

Demir Yol, ilk gösteriden hemen sonra tartışılmaya başlandı. Bundan sonra daha geniş çevrelerde, kitleler arasında tartışılacak. Gerçekten tartışmaya değer bir film olduğu için tartışılacak. Bu tartışma mutlaka filmin kendisini aşan boyutlara ulaşacak. Özellikle sosyalistler ve sosyalist kültür-sanat adamları arasında enine boyuna tartışılacak.

De. .r Yol, ülke çapında sürdürülen demiryolu işçilerinin grevi eksenine oturuyor. Üç ayrı kesitte bireysel terörizmi, emperyalizm ve büyük burjuvaziyi, bir de sınıf atlama özlemindeki küçük burjuvaziyi ele alıyor. Demiryolu işçilerinin grevi ile, işçi sınıfı ile ilişkisini kurarak burjuvaziye saldırıyor, goşizmin çıkmazını sergiliyor ve eleştiriyor, küçük burjuvazinin kapitalist toplumun iki temel sınıf burjuvazi ile proletarya arasındaki yerini belirliyor.

Filmin sinema sanatının bir ürünü olarak, bu açıdan tartışılması bu yazının amacı değil. Kanımızca filmin yaratacağı tartışma da bu boyutu aşacak.

Önce yönetmen Yavuz Özkan'ın ilk filmi "Maden"i hatırlayalım. Ödüller alan ve geniş beğeni kazanan bu film, sınıf mücadelesinin bir alanını çarpıcı bir gerçeklikle ortaya koyuyordu. Ama yalnızca bir alanını ortaya koyuyordu: işçi sınıfının sendikal mücadelesi, ekonomik-demokratik mücadele. Maden'de politik mücadele yoktu. En kötüsünden, sapsarı bir sendika ve patrona karşı mücadele eden maden işçileri vardı.

Daha önce doğrudan işçi sınıfını konu alan az film yapıldı ülkemizde. Bunların en iyilerinden biri, bir büyük sinema ustasının, Lütfi Akad'ın Diyet'iydi. O da bir fabrikadaki sendikalaşma mücadelesini veriyordu. Sinemada ilerici yönetmenlerin bugüne kadar yaptıkları filmlerin en iyileri dahil tümü, sınıf mücadelesinin politik mücadele boyutuna ilişmediler. Şurasından burasından yaklaşmalar, değinmeler oldu ençok.

Yavuz Özkan'ın Demir Yol'u bu açıdan önemli. Politik sinemaya yeni bir boyut getirmeye çalışıyor. Bu alanda, bu açıklıkta ilk deneme olmasının getirdiği güçlükleri taşıyarak sesini yükseltiyor. İşçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından birinin, grevin çerçevesinde sınıf mücadelesinin daha üst boyutlarını gündeme getiriyor.

Diğer sanat dallarına göre, kapitalist pazar koşullarına daha bağımlı olan sinemanın, burjuva toplum düzenine doğrudan başkaldırması daha zor. Bu nedenle de diğer sanat dallarından daha az politik oldu Türkiye'de sinema alanındaki ilerici çalışmalar. Büyük burjuvazinin yumuşak olduğu alanlarda çalışmalar yapıldı. Sendikalaşma çabalarının ele alındığı filmler bunun en açık örnekleri. Bugün Türkiye'de siyasal iktidarı, devlet aygıtını denetiminde tutan tekelci büyük burjuvazinin programı ile çelişen, bu planda burjuva ideolojisine cepheden saldıran sanat ürünleri büyük bir birikim yaratabilmiş değil. Sinemada ise bu yok denebilecek kadar az.

Demir Yol, goşizme de onun özünde burjuva ideolojisi olduğunun bilinciyle ve kararlılığıyla yaklaşıyor. En zayıf yerinden yakalayıp yere vuruyor. Burjuvazinin kokuşmuş ahlakını da bir kesit olarak ele alıyor, apaçık sergiliyor. Herşey son derece yalın. Yavuz Özkan saldırdığı alanların yüzeysel görünümünü aşmayı ve özü yakalamayı bütününde başarmış. Yücelttiklerini de, yerden yere vurduklarını da kolaycılığın, basitliklerin ötesinde, ama sosyalist gerçekçiliğin yalınlığı ve açıklığı içinde sunuyor.

Demir Yol filmi burjuvazinin bir ikiyüzlülüğünü de dolaylı olarak ortaya çıkaracak. Büyük burjuvazinin bütün örgütleri, bütün politikacıları işçi sınıfına, sosyalist ve demokratik hareketlere saldırırken bireysel terörün kitleler üzerinde bıraktığı olumsuz etkiye sarılırlar. Bireysel terörü sınıf hareketinin yerine koyarak saldırırlar. Şimdi o pek "kızdıkları" bireysel teröre işçi sınıfı açısından saldıran Demir Yol filmine saldıracaklar. Böylece ikiyüzlülükleri bir kez daha açığa çıkacak. Daha geniş kitleler için burjuva aldatmacasının bir yanı daha büyük açıklık kazanarak.

Kısaca önemli bir adım atılmış oldu Demir Yol filmiyle sinemada. Önemli olduğu kadar zor bir adım. Bu adımı atanları kutlamak ve yeni adımlar atılması için sahip çıkmak en başta sosyalistlerin görevi olacak.

Yeni yıla girerken

Aydınlık bir geleceğe doğru

1979'da kurtuluşunun 3. yılını kutlayan Angola ezilen halklara örneklik ediyor.

Dünyamız yeni bir yıla, 1980 yılına giriyor. İnsanlığın, emperyalist sömürü ve canavarlığın kalelerini dövmeyi sürdüreceği aydınlık yarınlara ve barışın tek egemeni olduğu, sömürüsüz ve savaşsız bir dünyayı kazanmaya doğru dev adımlar atacağı yeni bir yıla!...

1979 yılını geride bıraktık. 1979 yılı da bağımsızlığın, demokrasinin, barışın, toplumsal ilerlemenin ve sosyalizmin egemenliği yolunda atılan güçlü adımlarla doluydu.

EMPERYALİZM DÜNYA BARIŞINI TEHDİT ETMEYİ SÜRDÜRÜYOR

Emperyalist dünya içten içe kaynıyor. İç sürtüşme ve çekişmeleri azalma eğilimi göstermiyor. Ama, emperyalizm dünya sosyalizmine karşı hâlâ güçlü bir sistem, hâlâ dünyamızı tehdit eden kışkırtmaları keyfince tezgahlayabiliyor. ABD ise, bu saldırganlığın başında. Emperyalist dünyanın patronları 1979'un hemen başında, Guadeloupe'da yeni yıla giriş yaptılar. ABD, Federal Almanya, Fransa ve İngiltere devlet başkanları, Guadeloupe doruğunda biraraya geldiler, fütursuzca dünyanın gidişine yön vermeye kalkıştılar. Önemli dünya sorunları hakkında karar aldılar.

Emperyalist sistemin patronları dünyanın gidişini kendi diledikleri̇nce değiştireceklerini sanıyorlar, bu görüntüyü yaymaya çalışıyorlar. Ne var ki, SALT-2'nin onaylanmasına kadar geçen süre bunun böyle olmadığını açıkça gösterdi. ABD nasıl göstermeye çalışırsa çalışsın SALT-2 Anlaşması barışçı güçlerin bir kazanımı olacaktı. Bu yüzden SALT-2'ye giden yolun önüne çeşitli engeller çıkartıldı. Yeni bölgesel savaşlar tezgahlandı, Kongre ve Senato'nun savaş kışkırtıcısı çevrelerinde türlü dolaplar çevrildi, SALT-2'nin denetlenmesi gibi yapay sorunlar yaratıldı.

Ama bütün bu kışkırtmalardan sonuç alınamadı. SALT-2 Anlaşması, dünya barış güçlerinin bir kazanımı olarak, Haziran ayında Viyana'da, L.Brejnev ve Carter tarafından imzalandı.

Emperyalizmin dünya barış güçleri karşısındaki saldırgan tutumu, SALT-2'nin imzalanmasından sonra yeni biçimlerde sürdü. ABD, yılın son aylarında, silahlanma yarışını tırmandırmak, dünyanın silah yığınağı haline gelmiş olan Avrupa kıtasında gerginliği biraz daha yükseltmek için yeni atom füzeleri sorununu çıkarttı. Pershing-2 ve Cruise füzelerinin sosyalist ülkeleri tehdit etmek amacıyla NATO ülkelerine yerleştirilmesi girişimi yumuşama ortamını tehlikeye atan bir gelişme oldu. Özellikle Federal Almanya, İtalya ve İngiltere'ye yerleştirilmesi düşünülen ve sayısı yaklaşık 600'ü bulan yeni atom füzeleri,dünyanın barışsever güçlerinin sert protestolarıyla karşılaştı. Bütün ülkelerde barışı korumak ve silahlanma yarışını durdurmak, yeni atom füzelerinin yerleştirilmesini engellemek için Dünya Barış Konseyi tarafından geniş bir barış kampanyası açıldı.

Emperyalizm silahlanma yarışında yeni adımlar atarak, "Sovyet tehdidi" masalını hâlâ diri tutarak, yeni bir soğuk savaşa sürüklemek istiyor dünyamızı. Geçtiğimiz yılın hemen başında Pekin yönetiminin Vietnam'a karşı başlattığı alçakça saldırı, emperyalizmin gerginliği dünya çapında tırmandırma politikasının bir uzantısıydı. Maocu Pekin yönetiminin bu hain saldırısı, tarihi kahramanlıklarla dolu Vietnam halkı tarafından ezildi. Vietnam halkının zaferi, savaş yanlısı güçlerin ergeç yenileceklerini göstermesi bakımından da önemlibir örnek oldu.

Emperyalist dünyanın soğuk savaş kışkırtıcılığı yolunda attığı bir başka adım da, Avrupa'da çeşitli ülkelerde sağ, muhafazakar partilerin seçim başarıları oldu. Bunlardan en önemlisi, İngiltere'de İşçi Partisi hükümetinin düşmesinden sonra, "soğuk savaş cadısı" Thatcher'in hükümet kurması oldu. Muafazakar Parti hükümetinin kurulmasından sonra, İngiltere'nin dış politikasında belirgin bir geriye dönüş oldu.

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM GÜÇLERİNİN KAZANIMLARI

Emperyalizmin dünyamızı topyekün bir gerginlik alanı haline getirmek için giriştiği saldırganlıkların bazıları, kuşkusuz sonuç alabiliyor. Ama ne bu başarılar geçtiğimiz yıl içinde kalıcı olabildi, ne de barış ve sosyalizm güçleri karşısında kesin bir sonuç alabildi. Emperyalizm geçtiğimiz yıl içinde gene birçok ülkeden kovuldu, gene birçok ülke bağımsızlığını ve demokrasiyi kazandı.

Nikaragua'da gerçekleştirilen devrim, Küba devriminden sonra Latin Amerika halkları için yeni bir meşale oldu. Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Nikaragua Sosyalist Partisi tarafından oluşturulan Ulusal Yurtsever Cephe, zalim Somoza diktatörlüğünü yerle bir ederek, emperyalizme güçlü bir şamar indirdi.

Antiemperyalist mücadelenin güçlü odağı Bağlantısızlar Hareketi'nin Eylül ayında Küba'nın başkenti Havana'da yaptığı toplantı da bütün gayretkeşliklere karşın, antiemperyalist mücadelenin güçlenmekte ve pekişmekte olduğunu gösterdi ve bağlantısız ülkelerin ancak sosyalist dünya ile dayanışma içinde gerçek kurtuluşa ulaşabileceklerini kanıtladı.

Geçtiğimiz yıl içinde dünya kamuoyunun en çok tartıştığı konu ise İran ulusal demokratik devrimi oldu. ZalimŞah diktatörlüğü onca güçlü görünüşüne karşın, kitlelerin antifaşist kabarışı karşısında paramparça oldu. İran ulusal demokratik devrimi en zalim diktatörlüklerin bile halk kitlelerinin gücü karşısında teslim alınabileceklerini bir kez daha gösterdi.

İran devrimi canalıcı bir bölge olan Ortadoğu'da, emperyalizme indirilmiş çok önemli bir darbeydi. Emperyalizm bu darbeyi hafifletmek için İran'da provokasyonlarını, sabotajlarını sürdürdü. Bugün İran hâlâ iç sorunlarını çözememiş, Kürt ulusal hareketleriyle ilişkilerini olumlu bir düzeyde kuramamıştır. İran'da monarko-faşist Şah diktatörlüğünün devrilmesinin önemli bir sonucu da, emperyalizmin saldırganlık paktlarından biri olan CENTO'nun dağılması oldu. Bugün CENTO'dan boşalan yeri yeni bir parktla doldurmaya çalışıyor emperyalizm.

1979'un ilerici dünya kamuoyu için çok önemli bir başka özelliği daha vardı: Çocuk Yılı olması. Birleşmiş Milletler Örgütü, 1979'u da Dünya Çocuk Yılı olarak kabul etti ve BM'nin bu kararına gerçek içeriğini kazandıranlar, barışın, demokrasinin ve sosyalizmin sahipleri oldular. Dünya Çocuk Yılı'nın kutlanması doğrultusunda yapılan çalışmalar barış mücadelesinin güçlenmesinde önemli basamaklar oldular, emekçilerin antiemperyalist öfkesini biraz daha bilediler.

EMPERYALİZMİN HESAPLARINDA ÖNEMLİ HALKA, TÜRKİYE

Ülkemiz emperyalizmin Ortadoğu'daki hesapları içinde önemli bir yer tutuyor. Emperyalizm, hem Türkiye ekonomisini istenilen biçime sokmak, hem sosyalist dünyaya yönelen bütün yolları tıkamak, hem de ülkemizi bölgedeki antiemperyalist hareketlere karşı bir tehdit üssü haline getirmek için Türkiye üzerindeki denetimini kesin bir biçimde sağlamak istiyor. Gerek CHP ağırlıklı hükümet döneminde, gerekse AP hükümeti kurulduğundan beri, ülke ekonomisi IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist finans kuruluşlarının yönlendiriciliğine teslim edilmiş durumda.

U-2 casus uçaklarının Türkiye hava sahası üzerinden uçmaları ve İran devrimi konularındaki önce tutarsız ve cesaretsiz, sonra da açıkça işbirlikçi politikalar tekelci burjuvazinin emperyalizme bağımlılık politikasında ne denli "kararlı" olduğunu gösteriyor.

1979 yılında emperyalizmin ülkemiz üzerindeki oyunları yalnızca bölge halklarına yönelik olarak kalmadı. Tekellerin önce TÜSİAD ilanlarıyla başlattıkları saldırı doğrudan işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin ekonomik, demokratik haklarını hedef alıyordu. Tekelci büyük burjuvazi, ilerici, demokratik, sol, bilimsel sosyalist güçleri bastırmak için faşist terörü geçerli bir çare olarak gördü. Faşist terör CHP ağırlıklı hükümet döneminde sürdürdüğü tırmanışı, MHP destekli AP hükümeti kurulduğundan bu yana had safhaya ulaştırdı.

Abdi İpekçi, Cevat Yurdakul, Ümit Yaşar Doğanay, Cavit Orhan Tütengil, Ceyhun Can 1979 yılı içinde, politik ortamı daha da gerginleştirmek için, planlı bir biçimde katledildiler. Faşist hareket, geçtiğimiz yıl içinde bu cinayetlerin yanı sıra, düzenlediği toplu katliamlarla mahalleleri, hatta kentleri kuşatmayı sürdürdü ve bu girişimleriyle ülkemizi bir içsavaş ortamına sürüklemeyi amaçladı. Ama, "sivil" terörün kaynağında oldukları apaçık olan MHP ve yan kuruluşları üzerinde, demokratik güçlerin bütün ısrarlı dayatmalarına karşın, herhangi bir soruşturmaya yönelen olmadı.

İç politikada 1979 yılının en önemli olayı 14 Ekim ara seçimleri oldu. 14 Ekim seçimlerinin sonuçları hükümet değişikliğine yolaçtı ve seçimlerden yenilgiyle çıkan CHP yerine AP hükümeti kuruldu. Gerici-faşist güçler, seçim sonuçları ile ellerine geçirdikleri politik insiyatifi alabildiğince kullanmaya girişti. MHP destekli AP hükümeti, yasa ve Anayasadeğişiklikleriyle, "yasal" ve yasadışı terör ile, baskıcı bir polis devleti oluşturmaya yöneldi.

Demokratik güçlerin 14 Ekim seçimlerindeki başarısızlığını tersine çevirmek ve gerici-faşist güçlerin eline geçen politik insiyatifleri tersine çevirmek elbette mümkündü. Bunun ise bir tek yolu vardı: Tüm antifaşist, anti-emperyalist güçlerin birleşik gücünü oluşturmak. 1979 yılı bu konuda önemli adımların atıldığı bir yıl olamadı. Ne var ki, özellikle yılın son sıralarında antifaşist güçler arasında görülen olumlu gelişmeler, önümüzdeki yıl içinde kalıcı adımlara yolaçabilecek düzeydeydi. NATO'nun yeni atom füzeleri planına karşı düzenlenen ve geniş kitlelere ulaşabilen barış kampanyası, bu konuda atılan ileri bir adımdı.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ GÖREV BAŞINDA

Kuşkusuz, tüm antifaşist, antiemperyalist güçlerin birleşmesi için, işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketinin önderlik insiyatifini eline alacak bir etkinlikte olması gerekiyordu. Türkiye İşçi Partisi geçtiğimiz yıl boyunca bu önderliğin kazandırılmasının ısrarlı takipçisi oldu. TİP'nin 2. Büyük Kongresi ve bu Kongre'de alınan kararlar, bilimsel sosyalist hareketin önündeki mücadele hedeflerine açıklık getirdi.

Türkiye İşçi Partisi, kitlelere mücadele hedeflerinin gösterilmesindeki tutarlılığını, 1979 1 Mayıs kutlamalarında kanıtladı. 1 Mayıs 1979 kutlamaları sıkıyönetimin antidemokratik yasaklarına karşın, Türkiye İşçi Partisi tarafından kutlandı. Yapılan gösterilerden sonra TİP Genel Başkanı Behice Boran'ın da içinde bulunduğu 400 kadar TİP'li İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından gözaltına alındılar. 1 Mayıs'da sıkıyönetimin adeta "savaş ilanı" karşısında, ülke içindeki ve dışındaki demokratik kuruluşlar geniş bir protesto kampanyası sürdürdüler.

ANTİFAŞİST GÜÇLER BİRLİKTE KAZANACAKLARDIR

1979 yılının eşiğindeyken sıkıyönetim ilan edilmişti. 1980 yılının eşiğinde ise bu kez, açıkça gerici-faşist bir yönetimin koşullarını yaratmayı hedef alan bir hükümet kuruldu. Bugün işçi sınıfı ve emekçi kitleler, ilerici,demokratik, sosyalist güçler, faşist terör odaklarının tehdidi altındadır.

Ne var ki, bu süreci durdurmak, faşizme geçit vermemek, faşist hareketi ezmek mümkündür. Faşist hareketi ezmenin yolu, ülkemizin demokrasiden ve sosyalizmden yana güçlerinin birliğinden geçmektedir. İşçi ve emekçi kitlelerin yüreğindeki mücadele ateşi, ülkemizi aydınlığa çıkaracak güçtedir. 1980 yılını yeni bir Türkiye'nin müjdecisi yapmak işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin elindedir!